

NOTKO

Letnik 10 • Številka 10 • November 2019

ŠOLSKO LETO V ZNAMENJU HARMONIKE

Leto, ki je za nami, je bilo pestro, skupaj smo doživeli nešteto nepozabnih glasbeno plesnih trenutkov, učencem smo se trudili dati kakovostno znanje v prijetnem okolju. Da nam je večinoma tudi uspelo, smo lahko videli na nastopih naših učencev in ob zaključku šolskega leta na izpitih. V tem šolskem letu smo uvedli tudi nov nadstandardni program baletni vrtec, ki je namenjen otrokom od četrtega leta dalje. Z njim otrokom nudimo stik s plesom že pred začetkom rednega programa plesne pripravnice, kamor vpisujemo otroke s šestimi leti.

Leto je bilo v znamenju harmonike, saj smo izvedli jubilejno, že deseto Srečanje harmonikarskih orkestrrov Slovenije, ki poteka v sodelovanju z Zvezo slovenskih glasbenih šol. Srečanja potekajo bienalno vse od leta 2001. Desetega srečanja se je udeležilo kar 18 orkestrrov iz cele Slovenije. Kot popestritev je nastopil tudi Združeni orkester diatoničnih harmonik, v katerem sodelujejo učenci iz šestih glasbenih šol. Trije orkestri so sodelovali prav na vseh desetih srečanjih, to je seveda naš jeseniški orkester ter orkestra iz glasbenih šol Radovljica in Murska Sobota. Srečanja so priložnost tako za druženje kot tudi za izmenjavo izkušenj. Na vsakem srečanju orkestre poslušajo strokovni spremljevalci, ki dirigentom poda neformalno oceno in tako tudi takšna srečanja nedvomno pripomorejo k še večji kakovosti skupinskega muziciranja v slovenskem prostoru.

Že tretje leto zapored smo organizirali Tekmovanje mladih glasbenikov Republike Slovenije, ki je potekalo v gorenjski regiji. Naša šola

je prevzela tekmovanje iz discipline klavir v I. in II. kategoriji. Gorenjci smo poskrbeli za dobro organizacijo, tekmovanje pa se za naslednja tri leta seli v mariborsko-prekmursko regijo.

Tudi preteklo leto smo uspešno izpeljali naše tradicionalne koncerte: božično novoletne koncerte, nastop, posvečen slovenskemu kulturnemu prazniku, nastop prvošolcev, nastop učencev, ki zaključujejo nižjo oziroma višjo stopnjo glasbenega šolanja, baletno predstavo, koncert orkestrrov. Dodali smo koncert komornih skupin, ki smo ga pripravili v sklopu projekta Poletje na Stari Savi in smo ga uvrstili tudi v letošnji program dela. V našem jubilejnem letu 2017 smo Koncert družin spremenili v Festival družin, in nas je na aprilsko sobotno dopoldne navdušil že tretjič. Prav tako smo pripravili že tretje tekmovanje v poslušanju intervalov in akordov za naše učence od četrtega razreda nauka o glasbi dalje, ki poteka v sproščenem navijaškem vzdušju in hkrati pripomore k večji motivaciji ter še boljšemu znanju učencev.

Glasbena šola aktivno sodeluje tudi v kraju. Z glasbenim programom smo nastopil na kar sedemdesetih prireditvah izven šole. Prav tako dobro sodelujemo z osnovnimi šolami vseh treh občin. V oktobru smo že tradicionalno priredili tematski koncert in baletno predstavo za osnovnošolce. Letošnji koncert je izzvenel pod naslovom Od solista do simfoničnega orkestra. Prav tako smo prvošolce skupaj z Gornjesavskim muzejem Jesenice povabili na Tržnico na Stari Savi, kjer učenci spoznajo vsa glasbila, ki jih poučujemo na šoli, kot tudi baletni pro-

gram. Za predšolske otroke smo izvedli glasbeno pravljico, na kateri mlajši učenci glasbene šole s svojim nastopom predstavijo glasbila, ki jih poučujemo. Letos smo uspešno pripravili kar tri ponovitve, za najmlajše pa smo organizirali predstavitev baletnega vrtca. Ob koncu prejšnjega šolskega leta smo pričeli s srečanji učiteljev glasbe v vseh treh občinah z namenom še boljšega sodelovanja. Tako so dijaki Gimnazije Jesenice obiskovali koncerte glasbenega abonmaja.

Srečanje glasbenih šol Gorenjske in zamejstva je bilo v Naborjetu, našo glasbeno šolo so zastopali: pianistka Ana Poljanšek Žagar, flautistka Lara Reš in klarinetistka Jana Dremelj. Z gorenjskimi glasbenimi šolami še posebej dobro sodelujejo flautisti in pianisti, ki znotraj svojega aktiva vsako leto pripravijo skupni koncert, vsako leto na drugi šoli.

Simfonični orkester Jesenice pod mentorstvom Natalije Šimunović nas je tokrat navdušil s klasičnim programom in izvrstnima glasbenima solistkama, harfistko Leto Križanič Žorž in flautistko Mašo Cilenšek, na koncu pa z napovedjo zabavnejšega žanra ob letu osorej. Koncert je gostoval v Gledališču Toneta Čufarja Jesenice in v Ljudskem domu v Kranjski Gori. Ponosni smo, da v orkestru sodelujejo tudi naši učitelji, naši nekdanji učenci, ki nadaljujejo glasbeno šolanje na srednji oziroma akademski stopnji ter priznani poklicni glasbeniki, med njimi tudi domačin, violončelist Gregor Fele.

Baletni oddelek nam spomladi pripravi baletno predstavo, kjer nastopi celoten baletni oddelek, od pripravnice do baletne skupine, v kateri sodelujejo balerine, ki so že zaključile šolanje. Predstava je ogromen projekt, od zamisli, izbire glasbe, ustvarjanja koreografij, zasnove kostumov, scene, na odru je več kot sto plesalk in plesalcev, od katerih mora biti vsak v pravem trenutku, s pravim čutnim gibom na pravem mestu. Za vsako najmanjšo podrobnost sta zaslužni učiteljici baleta Maja Repe in Jerneja Omahen Razpotnik. Baletna predstava je vedno skrbno načrtovan tematski projekt, ki nas vsako leto znova navduši.

Trije učenci so tudi uspešno opravili sprejemni preizkus na srednji stopnji in se podajajo na pot poklicnega glasbenika: Ema Kermc na Konservatoriju za glasbo in balet Maribor, Mark Marn na Konservatoriju za glasbo in balet Ljubljana ter Darr Deumič na Umetniški gimnaziji v Velenju.

Glasbena šola je kulturni hram, kjer se naužijemo glasbenih in plesnih uspehov ob napredku vsakega učenca posebej, tako na nastopih, izpi-

Nastop harmonikarskega orkestra Glasbene šole Jesenice na 10. srečanju harmonikarskih orkestrrov Slovenije

tih ter tudi na tekmovanjih. Zavedamo se, da je glasbena šola zahteven projekt zaradi usklajevanja urnikov učencev z vsemi ostalimi dejavnostim, in se, kolikor je mogoče, kot učitelji temu trudimo prilagoditi. Na šoli je dejaven tudi svet staršev, ki vidi naše delo z drugega zornega kota in nam s svojimi predlogi pomaga uvajati izboljšave. Od leta 2005, odkar smo v novih prostorih v Kasarni na Stari Savi, pripravljamo tudi koncerte priznanih domačih in tujih glasbenikov. V preteklem šolskem letu smo

izvedli kar šest koncertov. Stalnica abonmaja sta Koncert dijakov in študentov glasbe ter najbolj pričakovani Koncert učiteljev. Koncerti so brezplačni in tako učencem, staršem in ostalim krajanom prinašajo vrhunske glasbene užitke v domači dvorani.

Na koncu naj si dovolim še osebno zahvalo svetu šole za predlog plakete Občine Jesenice, ki sem jo prejela na slavnosti prireditvi ob občinskem prazniku in seveda vsem podpornikom predloga. Plaketo smo si prislužili kot kolek-

tiv, zato iskrena hvala. Zavedam se, da je naša zbornica ustvarjalna, da smo uspešni timski poustvarjalci in ustvarjalci, vendar pa je bil nastop orkestra učiteljev na sami prireditvi presežek mojih pričakovanj. Z Ravelovim Bolerom so navdušili, pokazali, da so ne le dobri učitelji, temveč tudi odlični glasbeniki, in da so večji skupinskega dela. Iskrena hvala.

Martina Valant, ravnateljica

MOJ PRVI NASTOP

Letos sem začela obiskovati prvi razred klavirja. In po dveh mesecih učenja mi moja učiteljica Elizabeta omeni, da bom imela svoj prvi nastop. Naučila se bom eno pesmico in jo zaigrala občinstvu v bolnici Begunje, kjer imajo čudovito dvorano. Kaj pa zdaj? Panika! Tega jaz ne zmorem! Po uri klavirja sem se doma pogovorila s starši in na naslednji uri klavirja tudi z učiteljico Elizabeto. Ko sem ji povedala za svoje strahove, se je odločila, da prvič nastopiva skupaj. Ideja mi je bila zelo všeč in strah pred nastopanjem je kar naenkrat minil. Bolj se je približeval datum nastopa, težje sem ga čakala. Za svoj čisto prvi nastop sem dobila tudi novo oblekico in čeveljčke. Ko je prišel dan nastopa, sem komaj čakala, da bom na vrsti. Ko me je učiteljica napovedala, sem odšla do klavirja in zaigrala kot prava profesionalka. Strah je izginil in prsti so kar sami drseli po kla-

virju, saj sem vedela, da imam ob sebi učiteljico Elizabeto. Odigrala sem brez napak. V kratkem grem že na svoj drugi nastop. Tokrat sama, saj

zdaj vem, da je nastopanje, sploh pa aplavz na koncu nastopa, nekaj najboljšega.

Manca Arh, učenka klavirja

Manca Arh na nastopu v Psihiatrični bolnišnici Begunje

PRAZNIČNI KONCERT PIANISTOV

Letošnji božični koncert pianistov je bil poseben. Zakaj? Zato, ker je vsaka pesem privabila nekaj snega. Vsi nastopajoči so zelo dobro igrali. Jaz sem na tem nastopu prvič igrala štiroročno, kar mi je bilo zelo všeč. Mislim, da so prišli vsi starši in so lahko slišali, kako lepo smo igrali. Vsi smo uživali na tem koncertu. Najpomembnejše je, da so se vsi imeli lepo. Najslajše pa je bilo po koncertu, ko smo se naužili sladkih dobrot.

Katja Kermc, učenka klavirja

Božični nastop pianistov v dvorani Lorenz

KONCERT PIANISTOV GLASBENIH ŠOL JESENICE, TRŽIČ IN KRANJ

Pianisti gorenjskih šol na nastopu na Glasbeni šoli Kranj

V četrtek, 4. aprila, ob 19.00 smo imeli v Glasbeni šoli Kranj koncert pianistov treh gorenjskih šol. Koncert je trajal dobro uro in slišali smo veliko dobrih pianistov. Po koncertu smo se tudi družili in si izmenjali čestitke. Naša glasbena šola je s seboj pripeljala učence iz Kranjske Gore, Žirovnice in z Jesenic. Otroci vedno radi vidijo, da nastopimo tudi zunaj našega kraja in slišimo, kako igrajo otroci na drugih šolah. Na koncu seveda sledi še dobra "pojedina", da si povrnemo moči.

Saša Golob, učiteljica klavirja

NOVOLETNI KONCERT V GLEDALIŠČU TONETA ČUFARJA JESENICE

V letu 2018 sem prvič nastopila na božično novoletnem koncertu GŠ Jesenice. Ko mi je moja učiteljica klavirja Elizabeta Demšar Zupan povedala, da bom med samimi starejšimi učenci edina od mlajših učenek nastopila na tem

koncertu, sem bila čisto navdušena. Komaj sem čakala, da to vsem povem. Za ta koncert sem pridno vadila. Ker pa je moja skladbica trajala komaj eno minutko, je učiteljica dodala še dve novoletni skladbici, ki sta jih zaigrali Maruša

Šmid in Katarina Julija Brečko. Bile smo kot tri dobre vile, ki vam želijo vse dobro z lepo glasbo v celem letu.

Hana Lujič, učenka klavirja

VRTEC JESENICE NA OBISKU V GLASBENI ŠOLI JESENICE

Na Glasbeni šoli Jesenice glasbene pravljice za jeseniški vrtec pripravljamo že od leta 2009. Vrtičkarji so nas tako obiskali kar desetkrat, dvakrat pa so se nam pridružili tudi učenci nižjih razredov iz Osnovne šole Poldeta Stražišarja Jesenice.

Začeli smo skromno s šestimi točkami programa in eno ponovitvijo glasbene pravljice. Leta 2016 smo se predstavili že s sedemnajstimi točkami programa, leta 2019 pa smo za vrtec izvedli tri ponovitve glasbene pravljice z devetnajstimi točkami programa. Tako je pri zadnji glasbeni pravljici sodelovalo kar dvajset učencev ter šestnajst učiteljev Glasbene šole Jesenice. V vseh teh letih nas je obiskalo 760 predšolskih otrok, za katere smo skupaj pripravili celih 93 točk programa. Namen je, da najmlajši otroci prek pravljice spoznajo čim več instrumentov, ki jih poučujemo na naši glasbeni šoli. Če otroke pri tem zamika, da bi tudi sami znali igrati na katerega izmed instrumentov, so vsak maj vabljeni k vpisu in potem septembra začnejo z učenjem. Instrumente laže predstavimo ob pomoči besedila pravljice. Po-

leg tega smo glasbeno popestrili tudi pesmi, ki jih je napisal Vladimir Reisel in ilustriral Ota Janeček, izšle pa so v zbirki Čudežna pesmica. Z glasbo smo pospremili pravljici O vzvišeni kitari in Viliček Notko, ki ju je posebej za nas napisala Petra Divjak. Zadnja leta se v glasbeni šoli sprehajamo, igramo in plešemo s pomočjo Andree Hoyer in njene knjige V glasbeni šoli. Res je: ker se na Glasbeni šoli Jesenice poučuje tudi balet, zadnja leta ob pravljici tudi zaplešemo. Naj omenimo še, da je pravljica podprta tudi s projekcijo v PowerPointu, med katero prikažemo fotografije z utrinki dogajanja na Glasbeni šoli Jesenice.

Predšolski otroci tako lahko v dvorani Lorenz Glasbene šole Jesenice začutijo delček tega, kar se dogaja za stenami rumene stavbe, poimenovane Kasarna. V njej se skriva kar 18 učilnic za individualni pouk, dve učilnici za skupinski pouk, zbornica, knjižnica, koncertna in baletna dvorana. Poslovimo se z željo, da se v naših prostorih tako ali drugače čim prej spet srečamo.

Nina Jamar, knjižničarka

Utrinek iz glasbene pravljice za Vrtec Jesenice (nastopa Nejc Vidmar s trobento)

PROJEKT OD TONA DO GLASBE

Glasbena šola Jesenice vsako leto konec oktobra v okviru projekta Od tona do glasbe pripravi dve različni predstavi, ki sta namenjeni učencem okoliških osnovnih šol. Njuni gledalci so že nekaj let tudi vsi učenci in učitelji OŠ Koroška Bela, kjer sem zaposlena. Četrтки so namenjeni starejšim učencem.

Učitelji in učenci glasbene šole vsako leto pripravijo glasbeno poučne vsebine, ki jih želijo na zanimiv način približati učencem. Vsako leto izberejo drugo temo. Lanska predstava je imela naslov Od solista do orkestra. Petkove predstave so baletno obarvane in so namenjene najmlajšim. Vsako leto plesalci z baletom pričarajo pravljčni svet gledalcem. In vsako leto sem med gledalci petkovih predstav tudi sama. V lanskem letu je bil ta projekt zame nekoliko drugačen.

Prisotna sem bila na obeh dogodkih, a v dveh povsem različnih vlogah. Kot članica Simfoničnega orkestra Jesenice sem imela čast nastopiti v četrtkovi predstavi Od solista do orkestra. Sama zamisel, kako učencem predstaviti različne glasbene zasedbe, se mi je zdela zelo simpatična; v eni predstavi so se na odru zvrstili solisti, temu je sledil duet, za duetom se je predstavil trio. Po triu je zazvenel kvartet in nato še kvintet, na koncu pa še sekstet. Učenci so lahko poslušali in spoznavali predstavnike vseh vrst glasbil. Pred njihovimi očmi so se komorne skupine večale in v živo so lahko opazovali,

kako iz solista na koncu zraste pravi simfonični orkester. Tako je prišla na vrsto točka, v kateri sem igrala tudi sama. Hecen občutek je bilo sedeti na oder, vedoč, da te pozna skoraj cela dvorana. Tam so sedeli ljudje, ki jih na šolskih hodnikih srečujem vsak dan – sodelavci, učenci, tudi tisti, ki sem jih učila nekoč. A nastop je nastop, treba ga je izpeljati ne glede na občinstvo.

Učencem smo najprej zaigrali samo glasbeniki godalnega dela simfoničnega orkestra. Prvi stavek Mozartove Male nočne glasbe je tako zazvenel tudi v dvorani Kina Železar. V naslednji točki so se nam pridružile še ostale skupine glasbil in učenci so ob tonih Šostakovičevega Drugega valčka lahko spoznali, kako zveni pravi simfonični orkester. Trema je tako premagala glasba, na koncu pa sledila zaslužena nagrada – aplavz. Strah je bil torej odveč. V naslednjih dneh sem dobila same pohvale. Učitelji so se lahko predali poslušanju in hkrati povedali, da so tudi učenci z zanimanjem spremljali predstavo. Uživali so v domiselnih točkah, živahnem vodenju in kostumih nekaterih komornih skupin. Tudi sodelavci niso skoparili s pohvalami in čestitkami; marsikomu se je ob poslušanju naježila koža.

A moje sodelovanje v tem projektu se s tem še ni zaključilo. Naslednji dan sem, kot vsako leto pred jesenskimi počitnicami, s svojimi učenci 2. razreda sedela v občinstvu in dogajanje na odru spremljala še z drugega zornega

kota. Lahko sem uživala kot gledalka. In res sem se lahko posvetila predstavi, saj so učenci s široko odprtimi očmi gledali plesalce na odru in močno ploskali ob koncu vsake točke. Baletniki so jih s plesom popeljali v pravljčni svet. Kot so mi kasneje navdušeno povedali, so jim bili všeč plesi, saj so bile na odru vsebine, ki so jim blizu. Še posebej pa so jih očarali kostumi in kar nekajkrat so se med predstavo slišali tihi glasovi občudovanja, ko so na oder prišli plesalci v pisanih in lepo izdelanih oblačilih. Otroci so občudovali baletne čevljuje in plesalke, ki se spretno postavijo na špice.

Na poti s predstave so jih skušali posnemati in tako nekaj iz tega plesnega sveta odnesli tudi domov. Veliko otrok v današnjem tempu in načinu življenja nima veliko priložnosti, da bi lahko uživalo v glasbenih koncertih ali baletnih predstavah. Zato iskrena hvala učiteljem, učencem in ostalim delavcem Glasbene šole Jesenice, ki se prav vsako leto trudijo in s svojim trdim delom resnično približajo glasbeni svet velikemu številu učencev. In hvaležna sem, da k temu lahko pripomorem tudi sama.

Tina Kramar, članica Simfoničnega orkestra Jesenice in učiteljica razrednega pouka na OŠ Koroška Bela

DRUŽINA KOMLOŠI NA FESTIVALU DRUŽIN

Festival družin je pri nas dogodek, ki je kar vkomponiran v naš ritem, nekako tako kot rojstni dnevi – tega se ne zgreši! Na prvega smo šli leta 2015, ko je Kristjan še obiskoval 5. razred klavirja pri »našem« Drejcu in je Dominik ravno začel s poukom bobnov, igral pa je činele ter ksilofon. Nastop je potekal še v dvorani Lorenz v glasbeni šoli, kjer smo se »sardinili« in gnetli tudi še drugo leto našega nastopanja. Na prvem festivalu smo nastopili v popolni postavi, naslednja tri leta pa je družinsko ime zastopala moška večina, medtem ko sem se sama držala bolj organizacijske plati in vloge priganjača ter taksista. Prvi komad je izbral Leon, užitekarski kitarist, ki z notami in glasbeno teorijo ni na ti, v glavi in v prstih pa ima ogromno diskografijo. On je tudi imel daleč največ treme, Kristjan pa tega občutka tako ali tako sploh ne pozna. Dominik v glasbi uživa, odkar je na svetu, za mene se je pa toliko in tako hitro dogajalo, da niti dojemala nisem vsega. Spomnim se samo, da je Dominik v tistih selitvah v prenapolnjeni glasbeni šoli nekje pozabil metlice in ko je bilo treba na oder, smo improvizirali. To tudi sicer radi počnemo! Prav ti nastopi so pripomogli, da se je naš užitekarski kitarist v zlatih letih vpisal med učence glasbene šole Jesenice in se spopadel s tistim neprijetnim delom učenja inštrumenta. Tako kar tri četrtine naše družine obiskuje glasbeno šolo – še vedno.

Za naslednji nastop so bile priprave že daljše. Vsake toliko se je slišalo iz Leonovih ust: »Ej, ka pa če bi tole?« in potem so se »dedci« zavlekli v »otroško« sobo ter tam ustvarjali. Takšni predlogi so se vrstili tedne in mesece, na koncu je obveljalo Življenje v rožnatem (La vie en rose), takrat še s klasično kitaro, Dominikom na snaru in Kristjanom, ki se je v Claydermanovem stilu izživljal na klavirju. Leta 2017 so take seanse izpljunile Easy in tokrat je pel Kristjan, ki je tisto leto zaključeval osnovno šolo in na sploh imel pestro leto. Na nastopu mu je sicer nagajal mikrofona, ki mu je večkrat pobegnil, Dominik je prvič nastopil za baterijo in bil povsem v svojem elementu, Leon pa je prvič klasiko zamenjal za bas kitaro. Na nastopu 2018 so fantje odigrali The Cat, prof. Šimunović pa nam je vsem, najbolj pa meni, zastavila izziv, kdaj se bom spet tudi jaz znašla na odru. Priznam, da mi vloga »tete iz ozadja«

Družina Komloši na Festivalu družin

čisto ustreza, ampak lani mi je ni uspelo obratiti. Tudi mene je zajela mrzlica preigravanja in iskanja najboljše lege, verzije, izvedbe... A saj ni bistvo v tem! Pomembno je, da takšno ustvarjanje vse družinske člane poveže med seboj, da vsak prispeva svoj delček, svoje videenje, svoje doživljanje in se potem vsi ti delčki združijo v celoto. To so večeri in popoldnevi, ko se igra. Igra kljub temu, da »žehta« ni obešena, da je posoda še vedno v pomivalnem stroju in za vrati kupček prahu. Celotno kljub temu, da se kakšna domača naloga ne napiše in se tu in tam pozabi na opravek. Ker – a veste! – glasba te, ali pa vsaj nas, vedno posrka vase. Tudi, ko smo šli »samo enkrat skoz«, nismo nikoli odigrali in odpeli le enega komada, ampak še tega, pa onega, pa tretjega... No, mene zmanjka prej kot pa mojih treh uživačev. Z There's a kind of hush sem imela čisto dovolj dela in čeprav sem vesela ter ponosna, da smo nastopili vsi štirje, me oder v pevski vlogi zlepa ne bo več videl. Pa tudi če prof. Šimunović izziva!

Z mojega in našega vidika je Festival družin ena najlepših, najtoplejših, najsrčnejših prireditelj jeseniške glasbene šole. Zagotovo jih je ogromno na višji kakovostni ravni, nedvomno jih je veliko bolje odigranih, spretneje režiranih in tako naprej – a v nobeni od njih ni več srca, več ljubezni, več vneme, več tiste pristne predanosti in pristnega navdušenja kot v tem našem festivalu. Družine rastejo z njim in festival raste in zori z našimi družinami. Kri-

stjan je vmes končal eno glasbeno šolo, letos bo končal že drugo, Dominik je bil na prvem družinskem nastopu v prvem razredu, naslednje leto bo končal nižjo stopnjo pri Boštjanu. Leon se je vpisal v prvi razred bas kitar pri Milošu in prestal nekaj ognjenih krstov z nastopi... Od prvega nastopa do danes se je zgodilo ogromno! Ponosni in hvaležni smo, da imamo tako čudovito glasbeno šolo, ne le z vrhunskimi umetniki in učitelji, temveč tudi z vrhunskimi ljudmi. V naši družini ne bomo nikoli pozabili prof. Drejca Pogačnika, ki je ne le Kristjanu, ampak vsem nam dal toliko, da se to težko ubesedi; brez njega, njegove širine in njegove požrtvovalnosti ne bi bilo niti našega prvega niti nobenega nadaljnjega nastopa, brez njega ne bi Kristjan še danes z užitek sedel za klavir, brez njega ne bi uresničili kupa projektov, ker je znal motivirati, usmeriti in prispevati »dodano vrednost«. Tudi letos je pomagal s svojim znanjem in celo udeleževanjem. Dominika vedno izpili prof. Boštjan Gradišek, Leona zdaj prof. Miloš Jovanić, ampak tisto piko na i na vse to umovanje in ustvarjanje vedno pritisne Drejc. Upamo in želimo, da jo bo še velikokrat in še mnogim, ne le nam. Želimo si, da bi Festival postal tradicionalen, a hkrati ostal tako topel, svež, sproščen in srčen, kot je bil vsa leta do sedaj. Da se bomo vsakič že ob sestopanju vprašali: »Ka pa druh let???«

Simona Komloši, nastopajoča na Festivalu družin

FESTIVAL DRUŽIN

Pred časom sem se zamislila ob dejstvu, da že večino svojega življenja poučujem. Od kod so se tako hitro nabrala leta? Mnogo let sem se izobraževala, zdaj pa je to obdobje kar naenkrat krajše od delovne dobe?! Ves ta čas se sprašujem o bistvu svojega poklica. Seveda je to podajanje glasbe svojim učencem. Kot učiteljica si najbolj želim, da bi po končanem šolanju otroci še naprej igrali kitaro. Kar tako, za dušo. Včasih se ta cilj uresniči, včasih tudi ne. Močno si prizadevam, da razlog za neukvarjanje z glasbo ne bi bila jaz (moja osebnost, moj značaj, moji pedagoški prijem...). Pa to ni samo moja želja. To je želja vseh predanih učiteljev, tudi učiteljev na GŠ Jesenice, ki konec vsakega šolskega leta že načrtujemo nastope v prihaja-

jočem. Zame ima vsako šolsko leto nekaj vrhuncev, najprijetnejše pa mi je spomladi, ko v Kolpernu skupaj zamuzicirajo družine. Takrat čisto zares zelo jasno začutim veliko zadoščenje – glasba ni ostala samo učencem, temveč tudi njihovim staršem. Starši kljub izzivom, ki jih prinaša igranje instrumentov, še vedno primejo zanje. Vsako leto ugotavljajo, da jih znanje ni zapustilo. Včasih so prsti sicer okornejši, kot si želijo, je pa zato želja po igranju toliko večja. Mogoče tudi oni šele zdaj začutijo pravo bistvo obiskovanja glasbene šole. Kar naenkrat ni več tako težko stopiti na oder. No, tudi če je, je zaradi družbe otrok in ostalih kameradov v skupini vse skupaj lažje, kot je bilo včasih. Predvsem ima smisel. Vaditi ni težko. Ne star-

šem, ne otrokom. In tudi mene vsako leto poleti že navdihujejo melodije, ki jih bom priredila, da bodo lahko čisto vsi člani družin zaigrali svoj part in se združili v harmonično celoto.

Ko se po službi vrnem domov, je za mojega sina, ki se je ravno začel učiti inštrument, največja radost, kadar lahko igra skupaj. Zalotim se, da je tudi meni posebno lepo, čeprav cele dneve službeno poslušam kitaro. Upam, da občutki skupinskega muziciranja prevzamejo veliko družin. In da bodo še mnogo let spomladi družine svoje okolje z glasbo prežemale z veseljem in harmoničnostjo, ki ju lahko prinaša le glasba.

Eva Jelenc Drozg, učiteljica kitare

Vzdušje na Festivalu družin v dvorani Kolpern na Jesenicah

Najmlajši obiskovalci Festivala družin

ABONMAJSKI KONCERTI V ŠOLSKEM LETU 2018/19

Vse odkar se je Glasbena šola Jesenice preselila v nove prostore v Kasarno na Stari Savi, v Dvorani Lorenz poleg številnih nastopov učencev redno potekajo tudi koncerti profesionalnih glasbenikov od blizu in daleč. V minulem šolskem letu je bilo mogoče prisluhniti šestim abonmajskim koncertom.

Novo sezono sta 13. septembra odprla violistka Špela Pirnat in pianist Tadej Horvat. Izjemno aktivna glasbenika (tako na koncertnem kot na pedagoškem področju) sta poleg del slavnih skladateljev Johanna Sebastiana Bacha, Maxa Regerja in Johannes Brahmsa na program premišljeno uvrstila tudi priredbe samosplov znanega slovenskega skladatelja Benjamina Ipavca, s katerimi sta sklenila glasbeni večer.

Tik pred odhodom v Hongkong, kjer se je udeležila finala mednarodnega harfističnega tekmovanja, je 27. septembra lani samostojni koncert pripravila naša nekdanja učenka, harfistka Leto Križanič Žorž. Svoje glasbeno izobraževanje sedaj uspešno nadaljuje na Konservatoriju za glasbo in balet v Mariboru ter na Državnem konservatoriju Jacopo Tomadini v Vidmu. Z odlično izvedbo zahtevnega progra-

ma je ponovno navdušila domače občinstvo. Koncert 22. novembra je bil posvečen 80-letnici violončelista Matija Lorenza. Glasbena družina Lorenz namreč izhaja iz Slovenskega Javornika, po njej pa se imenuje tudi naša koncertna dvorana. Matija Lorenz je dolga leta igral v znanem družinskem klavirskem triu Lorenz, zato ni naključje, da smo ta večer lahko prisluhnili ravno zvenu tovrstne zasedbe. Domačinu Gregorju Feletu na violončelu sta se pridružili še violinistka Božena Angelova in pianistka Minka Popović. Izvrstni glasbeniki so pripravili izjemen glasbeni večer, ki je zajemal dela Arva Pärta, Wolfganga Amadeusa Mozarta in Johannes Brahmsa.

Nato smo 29. novembra na oder glasbene šole že tradicionalno stopili učitelji. Če se zdi 23 nastopajočih na abonmajskem koncertu veliko, pa so to število mnogokratno prekašali poslušalci, kar nas vedno izjemno razveseli ter navda s hvaležnostjo. V občutku odgovornosti do naše zveste publike se tako že kmalu po koncertu začno porajati nove zamisli za koncert čez leto dni. Brat in sestra, oba uveljavljena slovenska glasbenika, kitaristka Katja Porovne Silič in violinist Matjaž Porovne sta svoj koncert pri-

pravila 17. januarja letos. Katja Porovne Silič poučuje na Akademiji za glasbo v Ljubljani, Matjaž Porovne pa je član Orkestra Slovenske filharmonije. Sestavila sta zanimiv program, v katerem poleg klasične literature niso manjkali niti modernejši brazilski ritmi izpod peresa skladatelja Celsa Machada.

Abonmajsko sezono smo 21. marca sklenili s še enim že tradicionalnim koncertom, s koncertom dijakov in študentov glasbe, ki je bil tokrat posvečen 90-letnici Jesenic. Od naših nekdanih učencev, ki glasbeno izobraževanje nadaljujejo na konservatorijih in akademijah v Sloveniji in tujini, so letos nastopili: trobentač Kevin Kuralt (ob klavirski spremljavi Saše Golob), pianistka Vita Mesec, violinist Timotej Willewaldt ter kar štirje harmonikarji – Aleš Jakopič, Jasmin Balić, Florjan Kozmus in Sajdin Horozović.

Tudi v novi sezoni glasbenega abonmaja nas čaka nekaj raznovrstnih glasbenih poslastic, zato vas vljudno vabimo k obisku.

Klavdija Jarc Bezljaj, pomočnica ravnateljice

Špela Pirnat (viola) in Tadej Hrovat (klavir)

Leto Križanič Žorž (harfa)

Gregor Fele (violončelo), Božena Angelova (violina),
Minka Popović (klavir)

Koncert učiteljev

Katja Porovne Silić (kitara) in Matjaž Porovne (violina)

Koncert dijakov in študentov glasbe

GIMNAZIJCİ, NOVI REDNI OBISKOVALCI ABONMAJSKIH KONCERTOV

Zelo smo veseli, da so naše abonmajske koncerte v minulem šolskem letu redno obiskovali tudi dijaki Gimnazije Jesenice. K temu jih je spodbudila njihova profesorica glasbe Urška Zupančič. Poleg tega, da so bili koncerti odlična priložnost za stik s kvalitetno klasično glasbo tako rekoč pred domačim pragom, so bili obenem tudi dobra vaja za uporabo koncertnega bontona v praksi. S tem so gimnazijci

zagotovo pridobili dragocene izkušnje, razširili svoje obzorje ter razbili marsikateri predsodek v zvezi s klasično glasbo. O tem pričata tudi naslednja vtisa gimnazijcev, ki sta prispela v naš nabiralnik.

Na koncertu ob 90-letnici Jesenic se mi je v spomin najbolj vtisnila pianistka, ki je zaigrala precej dolgo skladbo, kar verjetno ni lahko. Tudi ostali nastopajoči so bili odlični, torej je

bil to za vse nas dobro porabljen čas. Bravo! (Matevž Toman, 1. c, Gimnazija Jesenice)

Na koncertu sem prav užival. Na njem so nastopili zelo nadarjeni dijaki. Všeč mi je bilo, kako so se vživeli v igranje. Dolgo nisem bil na tako dobrem koncertu. (Denis Smajlovič, 1.b, Gimnazija Jesenice)

Klavdija Jarc Bezljaj, pomočnica ravnateljice

RAZMISLEK O NASTOPIH, TEKMOVANJIH IN SMISLU GLASBE

Zvesti bralci Notka ste nemara že opazili, da smo se v dosedanjih izdajah posvetili različnim temam. V vsaki številki želimo sicer zajeti čim več dogajanja na naši šoli, smo se pa poleg intervjujev v posameznih številkah osredotočili enkrat bolj na strokovne teme, drugič na nastope, na predstavitev oddelkov, učiteljev... V tokratni izdaji vas med drugim vabimo, da pokukate v zakulisje tekmovanj in preberete, kako so jih doživeli nekateri letošnji tekmovalci. Preden se podamo v samo središče tekmovalnega dogajanja, si najprej osvetlimo širšo sliko.

Tekmovanja predstavljajo pomemben del rasti zlasti v profesionalne glasbenike. Poleg tega, da so dodatna spodbuda za piljenje izbranih skladb, pri čemer se izdatno urimo v potrpežljivosti, vztrajnosti, natančnosti, vzdržljivosti in seveda koncentraciji, je tudi igranje pred žirijo nekaj drugega kot igranje pred običajnim (pogosto laičnim) občinstvom. Tako kot se je treba uriti v običajnih odrskih nastopih (neki profesor je nekoč dejal, da je vsak nastop vaja za naslednji nastop), je nujno vaditi tudi nastopanje pred žirijo. Za absolvente, ki se na primer odločajo za poklic orkestrskega glasbenika, velja, da morajo še tako izvrstni instrumentalisti

igrati na več deset avdicijah, preden se jim neke nasmehne sreča in obrestuje ves trud ter dobijo službo. Pogosto je podobno tudi pri sprejemnih izpitih na akademije in konservatorije. Skratka, tekmovanje, avdicija, sprejemni izpit so izredne situacije, ki pa predstavljajo vrata v svet profesionalnih glasbenikov.

Četudi pride v življenju obdobje, ko glasbenik teden za tednom potuje po svetu z avdicije na avdicijo in ima teh več kot običajnih nastopov, bi rada poudarila, da v celotni glasbeni karieri še vedno največji del in tako rekoč bistvo poklica predstavljajo »običajni« nastopi.

Glasba namreč v resnici ni in ne more biti tekma. Drži, lahko se do neke mere merijo tehnične spretnosti, slogovna ustreznost izvedbe, muzikalna prepričljivost ... To se počne na tekmovanjih in avdicijah. A se kljub temu pogosto zgodi, da imajo celo ugledni žiranti, ko gre za nianse, različna mnenja o tem, kdo je najbolj prepričljiv. Kako to? Ker imajo že pregovorno »vsake oči svoj'ga malarja« – zato, ker je bistvo umetnosti duša. In te se ne da meriti, lahko se nas le dotakne ali pa ne. Ljudje smo različni, imamo različne prijatelje in različne okuse. Nekdo ima rajši izvrstne testenine, drugi

izvrsten pražen krompir. So pa tudi taki, ki prisegajo na hitro hrano. Enako je v glasbi. Prav je, da stremimo h kakovosti. Za doseganje te imamo več metod, pripomočkov, pa tudi meril. A ko smo enkrat tam, ko skladbo zaigramo urejeno in suvereno, je glavna »začimba« iskrenost srca, ki zven glasbila ponese do src poslušalcev.

Nikoli ne bom pozabila prvošolca, ki je davnega septembrskega dne še brez loka na violino odbrenkal eno prvih skladbic (po praznih strunah) s tako pretanjenim občutkom in predanostjo, da sem ob poslušanju ganjena obnemela. Bil je čisto »običajen« nastop (pravzaprav niti to ne, če sem odkrita, je bila le učna ura violine) in »običajen« fant, ki danes ni violinist (niti nikoli ni tekmoval ali blestel na velikih odrih). Bila sem tudi že na nič koliko »običajnih« koncertih vrhunskih uveljavljenih glasbenikov, ki so bili pravo doživetje in so se me globoko dotaknili.

Tudi sama sem stala na odru s svojo violino na »običajnih« nastopih, a so bili nekateri zame vse prej kot zgolj »običajni«, še posebej, ko je kasneje do mene stopil kdo od poslušalcev, ki se ga je igranje močno dotaknilo. Zato v resnici ne verjamem ne v »običajne« ne v tekmo-

valne nastope. Oboji so seveda neizogiben in zelo pomemben del glasbenikovega razvoja in izkušenj. Vendar niso bistvo glasbe. Prav tako ne verjamem v »običajne« učence, temveč v edinstvenost vsakega od njih, zato mi je vsak pomemben in dragocen na svoj način. Skupaj

odkrivamo njihovo pot – za nekoga so na tej poti tekmovanja, za drugega skupinska igra, nekateri uživajo v nastopih pred številčno publiko, drugim srce zaigra skupaj z instrumentom, ko jim prisluhne hišni ljubljencek. In prav vsaka pot je dragocena.

Kaj je torej bistvo glasbe? Bistvo glasbe so neobičajno lepi trenutki, ob katerih nam zmanjka besed..., zato hvala za glasbo.

»Kjer se končajo besede, se začne glasba.«
(Heinrich Heine)

Klavdija Jarc Bezljaj, pomočnica ravnateljice

NAŠI DOSEŽKI V ŠOLSKEM LETU 2018/2019

TEMSIG – PREDTEKMOVANJE MLADIH GLABENIKOV REPUBLIKE SLOVENIJE (Slovenija)

Šolsko leto	Učenec/učenka	Inštrument	Kategorija	Dosežek	Mentor/mentorica	Klavirska spremljava
2018/2019	Katarina Žuber	Klarinet	I. b	Priznanje	Monika Korbar	Leon Šmid
2018/2019	Jernej Črv	Klarinet	I. b	Priznanje	Monika Korbar	Leon Šmid
2018/2019	Ana Račič	Klarinet	I. b	Napredovanje na državno tekmovanje	Monika Korbar	Leon Šmid
2018/2019	Ana Poljanšek Žagar	Klavir	I. b	Napredovanje na državno tekmovanje	Saša Golob	
2018/2019	Mojca Možina	Flavta	I. a	Napredovanje na državno tekmovanje	Maša Cilenšek	Pandelina Atanasova
2018/2019	Lara Reš	Flavta	I. b	Napredovanje na državno tekmovanje	Maša Cilenšek	Pandelina Atanasova
2018/2019	Sara Sedovšek	Flavta	I. b	Napredovanje na državno tekmovanje	Maša Cilenšek	Pandelina Atanasova
2018/2019	Urška Torkar	Klarinet	I. c	Napredovanje na državno tekmovanje	Monika Korbar	Leon Šmid
2018/2019	Jana Dremelj	Klarinet	I. c	Napredovanje na državno tekmovanje	Monika Korbar	Leon Šmid
2018/2019	Ema Kermc	Flavta	I. c	Priznanje	Maša Cilenšek	Pandelina Atanasova

TEMSIG – TEKMOVANJE MLADIH GLASBENIKOV REPUBLIKE SLOVENIJE (Slovenija)

Šolsko leto	Učenec/učenka	Inštrument	Kategorija	Dosežek	Mentor/mentorica	Klavirska spremljava
2018/2019	Ana Poljanšek Žagar	Klavir	I. b	Zlata plaketa (2. nagrada, 2 posebni nagradi)	Saša Golob	
2018/2019	Mojca Možina	Flavta	I. a	Srebrna plaketa	Maša Cilenšek	Pandelina Atanasova
2018/2019	Lara Reš	Flavta	I. b	Srebrna plaketa	Maša Cilenšek	Pandelina Atanasova
2018/2019	Sara Sedovšek	Flavta	I. b	Srebrna plaketa	Maša Cilenšek	Pandelina Atanasova
2018/2019	Urška Torkar	Klarinet	I. c	Zlata plaketa (3. nagrada)	Monika Korbar	Leon Šmid
2018/2019	Jana Dremelj	Klarinet	I. c	Zlata plaketa	Monika Korbar	Leon Šmid
2018/2019	Ana Račič	Klarinet	I. b	Srebrna plaketa	Monika Korbar	Leon Šmid

BALTEK - TEKMOVANJE MLADIH SLOVENSkih BALETNIH PLESALCEV (Slovenija, Lendava)

Šolsko leto	Učenec/učenka	Inštrument	Kategorija	Dosežek	Mentor/mentorica	Klavirska spremljava
2018/2019	Mirza Ejupović	Balet	I. a	Bronasta plaketa	Jerneja Omahen	

MEDNARODNO TEKMOVANJE DAVORIN JENKO (Srbija, Beograd)

Šolsko leto	Učenec/učenka	Inštrument	Kategorija	Dosežek	Mentor/mentorica	Klavirska spremljava
2018/2019	Maks Kermc	Rog	A	2. nagrada	Gašper Breznik	Leon Šmid
2018/2019	Luka Noč	Trobenta	A	2. nagrada	Gašper Breznik	Leon Šmid

MEDNARODNO TEKMOVANJE »GIOVANI MUSICISTI« (Italija, Treviso)

Šolsko leto	Učenec/učenka	Inštrument	Kategorija	Dosežek	Mentor/mentorica	Klavirska spremljava
2018/2019	Cene Žagar	Harfa	II. b	1. nagrada	Urška Rihtaršič	
2018/2019	Hana Žagar	Harfa	II. c	2. nagrada	Urška Rihtaršič	

DNEVI KITARE (Slovenija, Krško)

Šolsko leto	Učenec/učenka	Inštrument	Kategorija	Dosežek	Mentor/mentorica	Klavirska spremljava
2018/2019	Patricija Zupan	Kitara	3. (solo)	Zlato priznanje	Simon Kranjčan Fojkar	

MEDNARODNO SREČANJE HARMONIKARJEV (Pulj, Hrvaška)

Šolsko leto	Učenec/učenka	Inštrument	Kategorija	Dosežek	Mentor/mentorica	Klavirska spremljava
2018/2019	Leon Kusterle	Harmonika	B1	1. nagrada	Diana Šimbera	
2018/2019	Zala Zarja Mesec	Harmonika	C2	2. nagrada	Diana Šimbera	

Tekmovalci v šolskem letu 2018/2019 s svojimi mentorji in korepetitorji

STRINGFEST (Sremska Mitrovica, Srbija)

Šolsko leto	Učenec/učenka	Inštrument	Kategorija	Dosežek	Mentor/mentorica	Klavirska spremljava
2018/2019	Lucija Marija Mesec	Violončelo	Predkategorija	1. nagrada, 100 točk	Arslan Hamidullin	Saša Golob

BALETNO TEKMOVANJE TUTU (Maribor, Slovenija)

Šolsko leto	Učenec/učenka	Inštrument	Kategorija	Dosežek	Mentor/mentorica	Klavirska spremljava
2018/2019	Mirza Ejupović	Balet	I. bela	1. mesto, 3. nagrada, zlata medalja, posebna nagrada žirije	Jerneja Omahen Razpotnik	

EURITMIA (Italija, Pavoletto)

Šolsko leto	Učenec/učenka	Inštrument	Kategorija	Dosežek	Mentor/mentorica	Klavirska spremljava
2018/2019	Tina Bučar	Violina	C	2. nagrada	Natalija Šimunović	Pandelina Atanasova
2018/2019	Eva Kramar	Violina	B	2. nagrada	Natalija Šimunović	Pandelina Atanasova

DRŽAVNO TEKMOVANJE NA NAŠI ŠOLI

Pod okriljem Zveze slovenskih glasbenih šol že vrsto let poteka Tekmovanje mladih slovenskih glasbenikov, na katerem se predstavijo najbolj nadarjeni glasbeniki iz cele države ter s celotne glasbene vertikale: učenci glasbenih šol, dijaki konservatorijev ter umetniških gimnazij in študenti akademije za glasbo.

Vsaka disciplina pride na vrsto vsaka tri leta. Februarja se po slovenskih regijah odvijajo predtekmovanja, ki za najvišje uvrščene tekmovalce predstavljajo vstopnico za državno tekmovanje mesec dni kasneje. Tako so marca pripravili že 48. državno tekmovanje, ki se je tretje leto zapored odvijalo na gorenjskih glasbenih šolah – Jesenice, Kranj, Radovljica, Škofja Loka in Tržič ter v Glasbeni šoli Kamnik in Glasbeni šoli Domžale. Pričelo se je v ponedeljek, 4. marca 2019, in trajalo vse do sobote, 16. marca. Nastopilo je 692 tekmovalcev v disciplinah: klavir, flauta, kljunasta flauta, oboa, saksofon, klarinet, fagot, petje, diatonična harmonika, komorne skupine s trobili ter komorne

skupine jazz. Z zaključnim koncertom prvonagrajencev se je tekmovanje sklenilo v petek, 22. marca, na Konservatoriju za glasbo in balet v Ljubljani.

Za uspešno organizacijo tekmovanja je bilo treba rokave zavihati že krepko prej kot v marcu. Šole organizatorke smo namreč aktivno sodelovale pri pripravi tekmovanja vse od pregledovanja prispelih prijav, urejanja tiskovin do sestavljanja in usklajevanja urnikov, akustičnih vaj ... Na Glasbeni šoli Jesenice smo letos gostili pianiste 1. in 2. kategorije. Nastopilo jih je kar 131. Na akustične vaje so prihajali že tedne pred tekmovanjem, da so se seznanili z našo dvorano in klavirjem. Od 4. do 6. marca so nato tekmovali najmlajši pianisti (1. kategorije), od 11. do 13. marca pa srednješolci (kategoriji 2. a in 2. b). Ekipa učiteljev je skrbela za nemoten potek tekmovanja: vse od jutranje dobrodošlice vsakemu tekmovalcu (na tem mestu se zahvaljujemo TIC Jesenice za spominska darilca) do minute določenih akustičnih vaj, učilnic za ui-

gravanje in seveda pravočasnega tekmovalnega nastopa, objave rezultatov ter večernega razgovora z žirijo. Tudi napotki za kosilo in ogled turističnih zanimivosti so bili dobrodošli, poleg tega pa seveda tudi skrb za dobro počutje žirije, tehnično brezhibnost dvorane, tiskanje priznanj in tako naprej. Ne le zaposleni, tudi klavir je bil izdatno obremenjen, saj se ga je v teh tednih slišalo neprestano od ranega jutra do poznega večera. Tako so bili potrebni vsakodnevni obiski uglaševalca. Šele na koncu nam je odleglo – da je zdržal klavir in da smo zdržali mi.

Da bi bil redni pouk naših učencev kljub tekmovanju čim manj okrnjen, nam je tudi letos dobrohotno priskočila na pomoč OŠ Prežihovega Voranca. Tam so učitelji po končanem dežurstvu izvajali pouk. Učencem in staršem smo hvaležni za razumevanje in prilagajanje v tistem obdobju. Ob tem sporočamo, da je triletnje organizacije za gorenjske šole končano in se državno tekmovanje seli v drugo regijo.

Klavdija Jarc Bezljaj, pomočnica ravnateljice

PREDSTAVITEV TEKMOVALCEV

DARR DEUMIĆ (harmonika)

Sem Darr Deumić in to leto končujem šolanje na Glasbeni šoli Jesenice, kjer sem se šolal devet let. Šolanje se je začelo leta 2010 v glasbeni pripravnici pri učitelju Drejcu Pogačniku, kjer sem skozi igro spoznal glasbo in instrumente, ter že tam vzljubil harmoniko. Takoj naslednje leto sem začel s poukom harmonike pri učiteljici Diani Šimbera. Z učiteljem Darkom Šimberom, ki me je vsa leta poučeval nauk o glasbi, sta se mi neizmerno trudila pokazati, da se z iskrenostjo in trdim delom veliko doseže. Vsa leta šolanja sem nastopal kot solist ter član različnih komornih zasedb in sodeloval v dveh harmonikarskih orkestrih na internih, oddelčnih in javnih nastopih. Uvrstil sem se na številna mednarodna tekmovanja, kjer sem dosegel različna zlata, srebrna in bronasta priznanja. V šolskem letu 2018/2019 sem se prvič kot solist udeležil mednarodnega tekmovanja v Italiji, kjer sem dosegel bron, z orkestrom pa zlato. Uspešno sem opravil sprejemni preizkus na glasbeni šoli Velenje, kjer bom nadaljeval šolanje. Za vsem tem stoji moja učiteljica in mentorica Diana Šimbera. Zato gre zahvala za vse moje uspehe njej in mojim staršem, ki so me neprestano spodbujali, spremljali in pridno vozili na pouk.

LUCIJA MARIJA MESEC (violončelo)

Moje prvo tekmovanje je bilo v Sremski Mitrovici v Srbiji. Pot do tja se je malo vlekla, a po šestih urah smo vendarle prispeli do hotela. Šli smo na čevapčiče. Po sprehodu sem vadila in zaspala. Naslednji dan, 18. maja 2019, ob 11:45 je bilo tekmovanje. Pred nastopom me je bilo strah. Čeprav so se mi med igranjem tresli prsti,

sem igrala lepo. Popoldne smo izvedeli rezultate. Bila sem jih zelo vesela. Ker sem edina med najmlajšimi tekmovalci dosegla najvišje možno število točk, so me povabili, da v nedeljo zvečer nastopim na slavnostnem koncertu laureatov in ob tem prejmem še posebno nagrado Rotary kluba za najmlajšo tekmovalko. Med čakanjem na nedeljski koncert smo obiskali Zasavico, kjer smo se peljali s kočijo in ladjico ter spoznali zelo prijaznega osla. Večerni koncert je bil čudovit. Poleg mene sta nastopili še violini in viola – med njimi je bilo moje malo osminsko violončelo največji instrument na odru. Po koncertu smo šli na palačinke. Vožnja domov

je bila zelo zabavna, saj smo se celo pot igrali radio, da ne bi naš šofer Arslan postal zaspan.

CENE ŽAGAR (harfa)

Tekmovanje je bilo v Trbižu pri Benetkah. Doma sem veliko vadil. Igral sem tri skladbe: Procesijo, Pavano in Ground in F with variations. Vse tri pesmi sem igral na javnih nastopih. Na tekmovanju sem pesmi igral najboljše dotlej in prejel prvo nagrado ter bučen aplavz.

HANA ŽAGAR (harfa)

Tekmovanje je bilo v Trbižu pri Benetkah. Igrali smo v hotelu v prostoru za predavanja.

Tekmovalci v šolskem letu 2018/2019 s svojimi mentorji in korepetitorji

Vzdušje je bilo zelo sproščeno. Prijavilo se je zelo malo tekmovalcev. Najprej si počakal na vrsto in v dvorano so ti pripeljali harfo. Sodnikom si dal osebno izkaznico in note. Usedel si se za harfo in odigral svoj program. Ko si odigral, si se priklonil in vrnili so ti note in osebni dokument. Potem smo vsi čakali na rezultate. Ko so se sodniki odločili, smo šli nazaj v dvorano. Razdelili so nam priznanja in nam čestitali. Tekmovati je bilo zanimivo, vredno vsega truda.

PATRICIJA ZUPAN (kitara)

Sem Patricija Zupan, učenka 4. razreda kitare pri učitelju Simonu Krajncu Fojkarju. Tudi letos sem se udeležila Dnevov kitare v Krškem, kitarskega tekmovanja, ki je potekalo 6. in 7. aprila. Že na začetku šolskega leta sem si zadala cilj osvojiti zlato priznanje. Vadila sem precej več kot prejšnja leta in imela več vaj v glasbeni šoli. Bolj ko se je bližalo tekmovanje, bolj sem bila utrujena, a sem vseeno zavzeto vadila. Tremo, sicer redno spremljevalko nastopov, sem občutila že zjutraj, še preden smo se podali na pot. Ker sem nastopila tretja po vrsti, sem si morala v zaodrju hitro ogreti prste in se pripraviti na nastop. V zaodrju je trema še vedno vztrajala. Ko sem se odpravila na oder, sem se osredotočila le na skladbe: dinamiko, čiste tone brez škripanja, čiste flagolete in dramatične terce. Predvsem pa sem si dopovedovala, da moram igrati mirno in brez hitenja. Po nastopu sem v dvorani poslušala še ostale tekmovalce, ki so bili res izjemni. Oddahnila sem si, da je bil nastop za mano. Čas do razglasitve pa se je neznansko vlekel. Ko je član komisije na tabli objavil rezultate, je šel oče prvi pogledat. Vrnil se je z nasmehom na obrazu. Takoj sem vedela kaj to pomeni. Takrat mi je mami prišepnila: "V tretje gre rado!"

LEON KUSTERLE (harmonika)

Leon Kusterle je mlad jeseniški harmonikar, ki obiskuje 4. razred Glasbene šole Jesenice. Je izredno delaven, priden ter nadarjen glasbenik, ki redno nastopa na internih, oddelčnih, javnih nastopih Glasbene šole Jesenice ter izven nje. Poleg tega je odličen solist in nepogrešljiv član harmonikarskega orkestra naše glasbene šole, s katerim je maja osvojil zlato na mednarodnem tekmovanju Tomaž Holmar v Italiji. Aprila se je kot solist že drugo leto udeležil mednarodnega tekmovanja v Puli in v hudi konkurenci, tako kot leto poprej, domov prinesel zlato, ter dokazal, da jeseniški harmonikarji sodijo v sam vrh harmonikarskega glasbenega ustvarjanja. Drugače pa je zelo igriv, zabaven in vesel fant, ki trenira smučanje, občasno je gasilec, je odličen učenec v šoli in nikoli mu ni nič težko narediti. Kljub rosnim mladim letom je živi primer, da če nekaj resnično in močno želiš, boš to s trdnim delom tudi dosegel.

MIRZA EJUPOVIĆ (balet)

Mirza Ejupović, učenec 7. razreda OŠ Prežihovega Voranca, star 13 let, se ukvarjam z več hobiji. Poleg baletne šole, ki jo obiskujem od šestega leta, igram tudi tenis. Moj vzornik in navdih za šolanje na področju baleta je Sergej Polunin, eden najboljših baletnikov na svetu. V sklopu baletne šole sem se pod mentorstvom

Patricija Zupan na tekmovanju v Krškem in mentor Simon Krajnc Fojkar

gospo Jerneje Omahen Razpotnik udeležil 14. tekmovanja mladih slovenskih baletnih plesalcev v Lendavi. V kategoriji 1A sem prejel bronasto priznanje, na katero sem zelo ponosen. Tekmovanje je bilo organizirano na visoki ravni. Prireditve so se udeležili najboljši baletniki iz cele Slovenije, ki so pokazali, da je balet dobro znan in razširjen po vseh regijah. V prihodnje se želim udeležiti še več podobnih tekmovanj in hkrati uspešno izpolnjevati šolske obveznosti. Šolanje baleta si želim nadaljevati na Konservatoriju za glasbo in balet v Ljubljani.

JERNEJ ČRV (klarinet)

Tekmovanje smo imeli v Novem mestu. To mesto mi je bilo zelo všeč. Zelo sem užival na mostu, ki je prečkal reko. Za tekmovanje je bilo treba zelo veliko vaditi in se pripravljati, a se je izplačalo. Zaigral sem lepo, seveda pa so tudi boljši igrali lepo. Končna uvrstitev ni vodila v finale, a sem bil vseeno zadovoljen, saj sem v igranju veliko napredoval.

ANA RAČIČ (klarinet)

Na državnem tekmovanju sem dosegla srebrno plaketo. Pred tekmovanjem sem se veliko pripravljala. Vsak dan sem se najprej ogrela s tonskimi vajami in lestvicami, nato pa sem vadila skladbe za tekmovanje. Proti koncu mi skladbe niso bile več tako zanimive, ker sem jih preveč vadila, a sem se vseeno potrudila, da sem jih čim lepše zaigrala. Preden sem šla na tekmovanje, sem zelo veliko nastopala, da bi se znebila treme. Kljub temu me je bilo na tekmovanju strah in so se mi tresle noge, smešno pa je bilo tudi, da me je na odru zelo skrbelo, da bom kihnila. Po nastopu mi je ati rekel, da sem delovala zelo samozavestno in da sem lepo igrala. Kljub manjšim napakam sem bila s svojim igranjem zadovoljna in sem imela dober občutek. Srebrna plaketa mi pomeni velik uspeh, za katerega se je bilo vredno potruditi.

KATARINA ŽUBER (klarinet)

Že v drugem razredu mi je učiteljica omenila, da če bom lepo vadila, se bom naslednje leto lahko udeležila tekmovanja. Zadnji dan pouka pred poletnimi počitnicami mi je učiteljica dala v roke note ter rekla, da so to note za tekmovanje in naj jih med počitnicami malo preigram. Takrat mi je bilo za tekmovanje še vseeno, zato me ni kaj dosti zanimalo. Med poletnimi počitnicami nisem skoraj nič vadila, zato me je bilo septembra zelo strah. Ko pa sva z učiteljico začeli igrati, sem se pomirila. Odločili sva se, da grem na tekmovanje. Vadili smo vedno več in tudi nastopov ni bilo malo. Vsakič, ko sem izvedela za nastop, me je zajela huda trema, a ko sem prišla na oder in igrala, je ves ta strah kar izginil. Vmes se mi je večkrat zatesla roka, a se mi to ni zdelo tako pomembno. Ker smo imeli toliko nastopov, je trema skoraj izginila in na dan tekmovanja me sploh ni bilo tako strah. Ko sem stopila na oder, sem videla prazno dvorano. V dvorani so bili le sodniki, ki me tako ali tako ne poznajo, nekaj poslušalcev ter moja učiteljica. Ves strah je izginil. Še enkrat sem hitro razmislila kaj mi je učiteljica povedala na vajah, in dala korepetitorju znak za začetek. Ko sem izvedela za rezultate, sem bila malo žalostna, saj nisem prišla v finale. Po drugi strani pa sem bila vesela, saj mi ni bilo več treba igrati tekmovalnih skladb. Veselila sem se, da bom spet imela normalne vaje, kjer bom lahko igrala veliko drugih skladb in nove skladbe, ki jih je izbrala učiteljica so mi bile zelo všeč.

JANA DREMELJ (klarinet)

Med devetletnim obiskovanjem glasbene šole sem bila že na veliko tekmovanjih v tujini in po Sloveniji. Najbolj se mi je v spomin vtisnilo državno tekmovanje s kvartetom (verjetno zato, ker smo se vedno zabavale in smejale). Na tekmovanje smo šle z majhnimi pričakovanji, nazaj pa prišle nasmejanih ust z zlatimi priznanji in prvimi nagradami. Seveda pa sem tekmovala tudi kot solistka in tudi tam marsikaj dosegla. Tekmovanja so bila zame zelo dobra izkušnja, na njih se veliko naučiš in zagotovo jih nikoli ne bom pozabila.

ANA POLJANŠEK ŽAGAR (klavir)

V februarju 2019 sem se udeležila predtekmovanja 48. TEMSIG-a (klavir), v marcu je sledilo državno tekmovanje. Z učiteljico Sašo Golob sva tekmovanje imeli v mislih že kar nekaj časa in mi je program pripravila še pred začetkom poletnih počitnic. Skladbe v tekmovalnem programu so mi bile zelo všeč, še posebej Chopinov Nokturno v cis-molu. Druge skladbe so bile še Želja Vilka Ukmarja, Mozartova Sonata v B-duru ter še sonata v C-duru, delo baročnega skladatelja Scarlattija. Čeprav sem se v času priprav na tekmovanje morala marsičemu odreči, na primer zimski šoli v naravi, mi ni žal, saj je rezultat plod truda, ki sem ga vložila. Dosegla sem zlato priznanje, drugo mesto, posebno priznanje za najboljšo izvedbo obvezne skladbe ter posebno priznanje za najboljšo izvedbo skladbe slovenskega skladatelja. Tekmovanje mi bo ostalo v zelo lepem spominu.

URŠKA TORKAR (klarinet)

V šestih letih igranja klarineta sem se udeležila kar nekaj tekmovanj. Vsako tekmovanje zase je bilo zame velik dosežek in v vsakega sva z učiteljico Moniko vložili ogromno truda. Ko se začneš pripravljati na tekmovanje, se pouk spremeni. Ne igraš več toliko lestvic, na etude pa se čisto pozabi. Skoraj vse, kar še vadiš, so tisti trije komadi, ki jih hočeš obvladati do popolnosti. Včasih se ti med naslednjo uro zdi, da nimaš niti najmanjšega pojma. Nekaj zadnjih dni pred tekmovanjem je najhujših. V svojem igranju vidiš samo še napake in prepričan si, da so vsi veliko boljši od tebe. Bolj se bliža pomembni trenutek, bolj si živčen. Na dan tekmovanja pa vsa ta nervoza popusti. Dvigneš glavo in si rečeš, da bo vse dobro. Naredil si vse, kar se je dalo in ponosen boš na kakršen koli dosežek. Moram priznati, da te tekmovanja kar precej psihično izmučijo. Vsake toliko me je imelo, da bi obupala. Vesela sem, da sem imela toliko izkušenj s tekmovanji, na katerih sem se naučila veliko novega in ustvarila veliko spominov, ki jih ne bom nikoli pozabila.

ZALA ZARJA MESEC (harmonika)

V dvorani Lorenz smo bili 7. junija priča izrednemu recitalu, na katerem se nam je Zala Zarja Mesec predstavila kot solistka, v komorni zasedbi ter izredno lepo in natančno spremljala svojo mlajšo sestro Lucijo Marijo Mesec, čelistko, ki je šele vstopila v čudoviti svet glasbe, a že žanje izredne rezultate. Na odru je v komorni igri še zadnjič nastopila z Darrom Deumičem, ki je to šolsko leto dijak umetniške gimnazije v Velenju. V odsotnosti Marka Marna sem tudi sama dobila priložnost, da se na najlepši način, to je z glasbo, poslovim od Zarje in Darra, a le delno, ker bosta še naprej sodelovala v našem orkestru, Zarja pa bo obiskovala pouk solfeggia. Koncert je bil izreden. Program je bil skrbno izbran in čustven. Slišali smo koncertno harmoniko v vrhunski izvedbi. Na tem recitalu nas je Zarja prepričala v tisto, kar smo velikokrat prebrali, da naše delo pove več kot tisoč besed. Recital je bil Zarjino slovo od klavirske harmonike in vstop v svet gumbne. Prav na koncu recitala nam je lepo in navdihujoče na gumbni harmoniki zaigrala skladbo velikega Astorja Piazzolla z naslovom Ave Marija. Na samem koncu koncerta je bilo težko kar

koli povedati, vendar smo Zarji zaželeli veliko očarljivih glasbenih trenutkov v nadaljevanju glasbenega šolanja in da bi glasba ostala njena velika ljubezen, mi pa njena zvesta publika, ki se bo vedno rada odzvala povabilu na koncert.

Kdo je Zala Zarja Mesec? Zala Zarja Mesec je mlada harmonikarka, ki se je harmoniko začela učiti pri šestih letih. Že na samem začetku, ko je igrala otroške in ljudske skladbice, je pokazala izreden čut za glasbo, fraziranje in osebno glasbeno interpretacijo. S sedmimi leti se je udeležila mednarodnega tekmovanja v Pulju, kjer je v najmlajši kategoriji baby osvojila zlato in pokal. Že takrat je mednarodno komisijo in publiko opozorila nase in pokazala, da gre za izredno nadarjeno mlado glasbenico. Vsa leta šolanja na Glasbeni šoli Jesenice je pridno in marljivo vadila, vpijala vsako besedo, se redno udeleževala seminarja za učitelje harmonike pri prof. Slavku Magdiću na javnih učnih urah, imela nešteto nastopov na Glasbeni šoli Jesenice, otvoritvah razstav, sodelovala v različnih komornih skupinah in v harmonikarskem orkestru ne samo kot članica orkestra, temveč tudi kot solistka, in svojo nadarjenost razvijala tudi na področju nauka o glasbi. Kljub svoji mladosti je na vseh teh področjih dosegala vrhunske rezultate in verjamem, da jih bo še naprej. Za Glasbeno šolo Jesenice je tekmovala v različnih disciplinah: kot solistka, kot članica različnih komornih zasedb, članica harmonikarskega mlajšega in starejšega orkestra. Povedano v številkah, je vsa ta leta na mednarodnih tekmovanjih v Pulju in v Italiji nanizala devet prvih nagrad, od tega štiri zmage, eno posebno nagrado in eno drugo nagrado. Na dveh regijskih tekmovanjih dve zlati priznanji, na državnem tekmovanju TEMSIG dve zlati plaketi, od tega ena zmaga, dve posebni priznanji za najobetavnejšega tekmovalca in posebno priznanje za izvedbo obvezne skladbe. V kategoriji komorna igra je skupaj s svojimi kolegi dosegla tri druge nagrade, štiri prve nagrade, od tega tri zmage, z orkestrom pa eno drugo nagrado in dve prvi nagradi, obe z zmago. Na področju solfeggia je tudi tekmovala na državnem tekmovanju TEMSIG in osvojila zlato plaketo, na šolskem tekmovanju v poslušanju intervalov in akordov dve zmagi. Na glasbeni olimpijadi je kot predstavnica Osnovne šole Bled prav tako dosegla zlato. Kljub trdemu delu, ki stoji za vsemi

uspehi, je Zarja odličnjakinja v šoli, ukvarja se s športom in je ostala skromna ter kaže izreden občutek do sočloveka. Nekateri pravijo, da tekmovanja niso merilo in niso pomembna v razvoju mladega glasbenika. Vendar se med pripravami na tekmovanje učimo natančnosti, začnemo premišljevati o sami skladbi, glasbi, podrobno jo analiziramo in odkrivamo njeno pravo lepoto, ki je očem skrita, a srcu vidna. Tekmovanja so dodatna možnost, da spoznaš veliko pomembnih imen v svetu glasbe, od glasbenih pedagogov do vrhunskih interpretov, od katerih se lahko veliko naučimo. Prav to se je zgodilo z Zarjo. Veliko uspehov je že dosegla in prepričana sem, da jih jo veliko še čaka. Njeno delo in sodelovanje na seminarjih ter tekmovanjih ji je odprlo pot do profesorja Slavka Magdića, izrednega pedagoga in didaktika na področju harmonike v Sloveniji. Pod njegovim mentorstvom se bo ogromno naučila in napredovala. Kaj mi preostane na koncu kot zaželeli Zarji, da nadaljuje svojo glasbeno pot z odprtimi očmi in da še naprej igra s srcem, tvoja učiteljica Diana.

Diana Šimbera, učiteljica harmonike

Zala Zarja Mesec na zaključnem recitalu z mentorico Diano Šimbera

BALETNI ODDELEK IN TEKMOVANJA

V predlanskem šolskem letu 2017/18 smo se pod mojim mentorstvom z učenci udeležili baletnega tekmovanja TUTU, ki je potekalo na odru SNG Maribor junija, tik pred začetkom poletnih počitnic. Učenci takrat 3. razreda baletne šole Ajla Ališić, Mila Dabižljević, Klara Dolar, Mirza Ejupović, Gaja Gogala, Tezej Križanić Žorž, Taja Regeis in Gaja Skender Rozman so tekmovali skupinsko in v najmlajši starostni kategoriji zasedli 2. mesto, za kar so prejeli srebrne medalje. S solistično variacijo je nastopila Nina Štrukelj Zgaga, takrat učenka 4. razreda. V močni konkurenci je zasedla čudovito 4. mesto. Vsem učencem iz srca čestitam!

Udeležba na tekmovanju je bila za vse zanimiva izkušnja in tudi priložnost, da so od blizu spoznali svet baletnih tekmovanj. Bilo je po-

3. razred na tekmovanju TUTU v šolskem letu 2017/2018

Nina Štrukelj Zgaga na tekmovanju TUTU v šolskem letu 2017/2018

učno, zabavno, hkrati pa tudi zelo stresno, saj je predstavljalo nekaj novega, neznanega. Plesanje na dveh različnih odrih v SNG Maribor, primerjanje z vrstniki, čakanje na svoj nastop v zaodrju, slabo počutje, pričakovanje rezultatov ... Vse smo doživeli. Vendar, upam si trditi v imenu vseh, da je bilo vredno vložiti toliko truda in energije. Nenazadnje je bil ta naš skupni izlet v Maribor tudi prijetna priložnost za druženje, spoznavanje med seboj, utrjevanje prijateljstev in tkanje novih poznanstev.

V lanskem šolskem letu je potekalo sicer bienalno, 14. tekmovanje mladih slovenskih baletnih plesalcev (BALTEK). Že tradicionalno se odvija v čudovitem kulturnem centru v Lendavi, kjer smo tekmovalci in mentorji lepo sprejeti. Mirza Ejupović, učenec 4. razreda, je nastopil v najmlajši kategoriji in za svoj nastop prejel bronasto plaketo. Za enkratni rezultat in ves vložen trud iskrene čestitke!

Jerneja Omahen Razpotnik, učiteljica baleta

V Mariboru na tekmovanju TUTU v šolskem letu 2017/2018

Mirza Ejupović na tekmovanju BALTEK v šolskem letu 2018/2019

BALETNI ODDELEK IN OGLED PREDSTAV

Baletna predstava Hrestač v SNG Opera in balet

Vsako leto si prizadevam, da si z učenci baletnega oddelka skupaj ogledamo eno od baletnih predstav profesionalne produkcije.

Po predlanskem ogledu mladinske predstave Peter in volk smo si decembra lani ogledali Hrestača - Božična zgodba v SNG Opera in balet Ljubljana. To je lesketajoče zasnežena, očarljiva, vesela in pričakovanja zbujajoča zgodba. Upam, da je ogled ene od najlepših baletnih pravljic v čudovitem predprazničnem času našim učencem pričaral nasmeh na obrazu, jih obogatil s sporočilnostjo predstave in lepo izkušnjo.

Po uspešnem nastopu na 14. državnem tekmovanju mladih baletnih plesalcev je Cankarjev dom v Ljubljani nagrajence in mentorje povabil na srečanje in mojstrski klas z enim najboljših plesalcev našega časa, zvezdo svetovnih odrov, Sergejem Poluninom. Zvečer je sledil še ogled baletne predstave Sacre, s katero je kar trikrat zaporedoma napolnil nabito polno, razprodano

Gallusovo dvorano. Od blizu videti in spoznati enega od idolov baletnega sveta je prav gotovo izkušnja za vse življenje. In prepričana sem, da je takšen dogodek mladim baletnim umetnikom

poleg lepe nagrade za ves vložen trud tudi velika motivacija za napredovanje v prihodnosti.

Jerneja Omahen Razpotnik, učiteljica baleta

S Sergejem Poluninom

BALETNI ODDELEK

V lanskem šolskem letu smo z učenci baletnega oddelka spet mnogokrat nastopili na različnih odrih in prireditvah.

Oktober 2018 smo za šolarje pripravili ponovitev baletne predstave Petruška, decembra pa smo z novimi, prazničnimi koreografijami

na glasbo Čajkovskega nastopili na novoletnih koncertih Glasbene šole Jesenice v Žirovnici, Kranjski Gori in na odru Gledališča Tone Čufar. Aprila smo z baletno točko Katje Potočar sodelovali na Glasbeni pravljici, ki jo pripravljamo za vrtnice, in letos pripravili tudi samostojno

Baletno pravljico, ki si jo je ogledalo lepo število prav tako vrtčevskih otrok. S predstavitvijo baletne umetnosti na Glasbeni tržnici smo učencem nižjih razredov osnovnih šol približali balet prek variacij s tekmovalnega programa in odlomkov iz baletov Navihanka ter Trnuljčica.

Vsako leto se učenci in tudi učiteljici najbolj veselimo naše produkcije, ki jo pripravimo spomladi. Ta predstavlja vrhunec šolskega leta, učencem pa nudi vpogled v delo vrstnikov, spodbuja kolegialnost ter povezanost med njimi in je vir navdiha za delo v prihodnje. Učenje koreografij, vadenje in nenehno piljenje korakov z vpogledom v postavljeno baletno predstavo dobi svoj smisel in postane del celote. Tudi letos je bilo tako.

Veliko dela in truda je bilo vloženega, da je baletna predstava z naslovom Pravljično popotovanje 25. aprila zaživela na odru Gledališča Toneta Čufarja. Letos smo našo dopoldansko generalko spremenili v predstavo, saj smo na ogled povabili otroke jeseniških vrtcev, ki so se vabilu z veseljem odzvali. Na odru se je predstavil skoraj celoten baletni oddelek, z izjemo naših najmlajših učencev iz baletnega vrtca. Nastopili so učenci plesnih pripravnic, vseh razredov baletne šole in baletna skupina. V razrednih koreografijah so se predstavili različni pravljичni junaki, od Muce copatarice, Sneguljčice, palčkov, Rdeče Kapice, volka in drugih. Predstavo smo junija ponovili še na trgu pred šolo, česar smo se vsi izjemno veselili.

Skupna produkcija prikaže sistematično stopnjevanje baletne tehnike, kaj vse učenci razvijajo v letih šolanja, kaj zmorejo in kako to prikažejo, interpretirajo na odru. Kljub zahtevnosti, jasno določenim baletnim korakom in strogosti pri vadenju baletne tehnike pa je naša največja želja jasna.

Želimo si, da bi učenci na odru predvsem uživali, zablesteli, začutili veličino in čarobnost odrskih desk in te izkušnje za zmeraj shranili s svoje srce.

Jerneja Omahen Razpotnik, učiteljica baleta

Nastopajoči baletniki na glasbeni tržnici

Glasbena šola Jesenice vabi
na letno predstavo baletnega oddelka

PRAVLJIČNO POPOTOVANJE

Četrtek,
25. aprila 2019 ob 18:30
Gledališče Toneta Čufarja

Ponovitev predstave
na prostem v četrtek,
6. junija ob 16:00 na Stari Savi

Zbiranje novih prijav za vpis v šolsko leto 2019/20
bo v **torek 14. maja 2019** v Glasbeni šoli Jesenice.

Informacije: 04-586-60-30, glasbena.sola.jesenice@siol.net

Plakat za baletno predstavo Pravljično popotovanje

Učiteljici baleta Maja Repe in Jerneja Omahen Razpotnik

Baletni oddelek po koncu predstave Pravljično popotovanje

NASTOPI BRENKALSKEGA ODDELKA

Komorna zasedba oddelka Žirovnica na božično novoletnem koncertu

Komorna zasedba kitar

Pozdravljen bralec, brenkalec ali obiskovalec dogodkov oddelka brenkal! V naslednjih vrsticah ti opišem kakšne nastope je naš del glasbil na Glasbeni šoli Jesenice pripravil za ljubitelje strun v lanskem šolskem letu. Učence Damjane Praprotnik so v kvartetu nastopile mnogokrat, in to vedno z atraktivnim programom. Vseh nastopov ni mogoče naštet, izstopala pa sta nastopa komornih skupin v Poletju na Stari Savi in brenkalskega oddelka. Zadnji je vedno nekaj posebnega – si se ga že kdaj udeležil? Lani so poleg citer nastopili še kitaristi in harfisti; skupaj so zaigrali v komornih sestavih, duetih, triih, kvartetih, celo v malem kitarskem orkestru! Orkester kitar je letos nastopil na vsakem večjem nastopu, celo s samostojnima točkama v Gledališču Toneta Čufarja na podelitvi nagrad najboljšim fotografom, tam so s skupno igro navdušili prisotne in pokazali, da se z novoustanovljenim orkestrom ne šalijo. Resno pa so lansko leto zastavili tudi harfista Cene Žagar, Hana Žagar in kitaristka Patricija Zupan. Z vso resnostjo so se zapodili v vajo instrumenta in na tekmovanjih dosegli čudovite uvrstitve. Cene je prejel 1. nagrado, Hana pa 2. nagrado na tekmovanju v Italiji, kjer sta se veselila skupaj z mentorico Urško Rihtaršič, Patricija pa je dosegla tako želeno zlato priznanje, ki ga je bil seveda vesel tudi mentor Simon Krajncan. Učenci so nastopali tudi na prireditvah izven šole, na razstavah, podelitvah priznanj, odprtju prostorov in vseh mogočih drugih priložnostih. Igrali so od Kranjske Gore do Jesenic in Žirovnice. Tam jih je na nastope pripravljala učiteljica Eva Jelenc Drozg in res jih ni bilo malo! Svojim učencem je napisala tudi številne priredbe za kitare, kitare in violine, tudi flavte in kitare, ogromno glasbe za polno mero užitkov tako med poslušalci kot tudi nastopajočimi, ki so z navdušenjem hodili na skupne vaje in nastope. Res je bilo pestro leto in tudi naslednje ne bo zaostajalo. Upam, da se nam pridružiš na kakšnem od koncertov, govori se, da bodo še bogatejši in zabavnejši!

Simon Krajncan Fojkar, učitelj kitare

PIANISTI

Pianisti smo v šolskem letu 2018/19 imeli dva javna nastopa.

Decembra smo slišali bolj zabavne in božične skladbice. Marca je na naši šoli potekalo državno tekmovanje v disciplini klavir, učenci so pridno hodili poslušat tekmovalce in tam slišali res lepo izvajanje najboljših pianistov iz Slovenije. Tudi mi smo imeli predstavnico, in sicer se

je Ana Poljanšek Žagar uvrstila na državno tekmovanje in tam v kategoriji 1B osvojila zlato plaketo, drugo nagrado in dve posebni nagradi za najbolje odigrana dela slovenskega skladatelja ter obvezno skladbo.

Na ta izjemen dosežek smo v klavirskem oddelku zelo ponosni in nas je zelo razveselil! Maja smo pripravili drugi javni nastop, na ka-

terem smo slišali skladbice, ki so jih kasneje učenci zaigrali na izpitu. Spet so dokazali, da se trdno delo obrestuje in da se spleča vadit, kajti izpod prstov na koncu zazvenijo čudovite melodije in harmonije, ki jih z veseljem poslušamo in ki nas bogatijo.

Saša Golob, učiteljica klavirja

HARMONIKARSKI ODDELEK GLASBENE ŠOLE JESENICE

Za harmonikarskim oddelkom Glasbene šole Jesenice je izredno uspešno šolsko leto. Za to so zaslužni učenci harmonike, njihovi učitelji in seveda starši.

V šolskem letu 2018/2019 smo pripravili oddelčni nastop, tri skupne interne nastope, zaključni nastop orkestra in solistov ter recital harmonikarke Zale Zarje Mesec. Učenci harmonike so redno nastopali na javnih nastopih šole v treh občinah Kranjska Gora, Jesenice in

Žirovnica, otvoritvah razstav in drugih prireditvah v kraju. Tudi pri opravljanju sprejemnih preizkusov sta bila uspešna dva naša učenca: Darr Deumić je uspešno opravil sprejemni preizkus na umetniški gimnaziji v Velenju, Mark Marn pa v Ljubljani. Učenka Zala Zarja Mesec se je zelo uspešno, skupaj z učiteljem Zilhadom Džananovićem in svojo učiteljico Diano Šimbera, udeležila seminarja za učitelje harmonike. Aprila je bila Glasbena šola Jesenice organi-

zatorka 10. srečanja harmonikarskih orkestrów Slovenije. Srečanje je bilo na odru Gledališča Toneta Čufarja. Na srečanju je sodelovalo šestnajst glasbenih šol od Murske Sobote do Sežane ter orkester diatoničnih harmonik. V predverju gledališča je bila postavljena fotografska razstava harmonikarskih orkestrów, ki so srečanju zveste vseh deset let. To so orkestri Murske Sobote, Radovljice in Jesenic. Razstava je potekala v sodelovanju z Glasbeno šolo

Razstava ob 10. srečanju harmonikarskih orkestrrov Slovenije v avli Gledališča Toneta Čufarja Jesenice

Jesenice, harmonikarskim oddelkom in Fotografskim društvom Jesenice. Posebna zahvala gre seveda Stanetu Vidmarju. Srečanje je bilo tako kot vsa leta doslej odlično pripravljeno. Potekalo je v dveh delih. Orkestri so pokazali veliki napredek v orkestrski igri. Program je bil pester in kvalitetno pripravljen. Srečanje je spremljal strokovnjak na področju harmonike in orkestrskega igranja prof. Slavko Magdić. Kot se seveda spodobi, je na srečanju nastopil tudi harmonikarski orkester naše glasbene šole in navdušil tako občinstvo kot profesorja Magdića. Njegovo mnenje v skrajšani obliki je bilo: "Ko so se pojavili, so zavzeli skoraj cel oder. Zelo številčen orkester, v katerem igrajo majhni otroci, pa tudi že veliko starejši. To je dodatna motivacija, predvsem za mlajše, po drugi strani pa predstavlja velik izziv za dirigenta – kateri program izbrati, da ne bi bil prezahteven za najmlajše in hkrati prelahak za starejše. V nastopu orkestra iz Jesenic je bil ta problem posrečeno rešen in program dobro uravnotežen. Orkester je odigral muzikalno, z jasno izdelano dinamiko. Posebna pohvala solistki, igrala je izjemno poglobljeno, prepričljivo, muzikalno. Tudi orkester je lepo sodeloval z njo. Kako čudovito so zazveneli skupni akordi, ki so jih vsi lepo odigrali z mehom, skupaj, brez pretiravanja. Pa zaključek na pianissimo je bil enkrat." Uspešno smo se udeležili dveh mednarodnih tekmovanj

in dosegli naslednje rezultate: Mednarodno tekmovanje v Pulju, Leon Kusterle je v kategoriji B1 osvojil prvo nagrado, Zala Zarja Mesec v C2 drugo nagrado, na mednarodnem tekmovanju Tomaž Holmar je v kategoriji C3 Darr Dumici osvojil bron, Zala Zarja Mesec pa zlato.

Harmonikarski orkester je maja sodeloval na mednarodnem tekmovanju Tomaž Holmar v Italiji. Priprave so potekale odlično in naš nastop s srečanja smo še nadgradili ter z veseljem in nestrpnostjo čakali tekmovanje. Poleg harmonikarjev so v orkestru sodelovali pianist Marko Ponjavić, tolkalca Mark Rozman Korpič in Dominik Čepič. Seveda na pomoč orkestru vedno priskočita tudi učitelja Jan Ulčnik in Zilhad Džananović. Na pot v Italijo se je odpravilo 30 članov orkestra v spremstvu učitelja Zilhada Džananovića. in Darka Šimbera. Po prihodu v Naborjet smo se udobno namestili in začeli z zadnjo vajo, podali zadnje napotke in čakali na naš nastop. Za dobro vzdušje orkestra je poskrbel učitelj Darko Šimbera. Spodbuda je pomagala, da so nekateri zaigrali, drugi zaplesali, tretji zapeli, nekateri pa so opazovali, dodali kakšno pripombo. Vsi pa smo se dobro nasmejali. Nastalo je vzdušje, kakršno krasi vsak dober orkester, ki ima skupni cilj, da zaigra čim lepše in boljše. Naš harmonikarski orkester je tekmoval v kategoriji E2. Dvorano za nastop smo sami pripravili. Vsi smo lepo sodelovali in tonsko

vajo opravili odlično. Nastop na tekmovanju je bil enkrat. Izbira programa, izvedba, energija, ki se je čutila v orkestru, je navdušila ne samo žirije, temveč tudi vse prisotne v dvorani. Človek ne more drugega kot biti ponosen na prav vse člane orkestra, ki so od prve do zadnje minute nastopa pokazali, kako se je treba obnašati na odru, kako mora zveneti orkester in da smo vsi zelo, zelo pomembni. Povedali so nam, da bomo igrali na zaključnem koncertu, vendar nismo vedeli, kakšen je bil rezultat. Ko smo na zaključnem koncertu končno izvedeli za rezultat, 97 točk ter zlato, je to pomenilo, da smo že tretjič na Jesenice prinesli pokal zmagovalca. Naši sreči in veselju ni bilo konca. Moji občutki, občutki dirigentke, so bili neopisljivi. Sreča, veselje, ponos, solze in pogled na navdušene in vesele obraze otrok, ki so tekali in vzklikali "Zmagali smo jeeeeee", »Zmaga je naša,« ... tega se ne da opisati, pa tudi spomina na ta dan in večer nam ne more nihče vzeti.

Hvala vsem učencem, ki se vsak po svojih najboljših močeh trudi, da harmonika pride na koncertni oder, hvala staršem, ki otrokom stojijo ob strani in jih spodbujajo, da vztrajajo na tej poti. Učitelji harmonike pa bomo še naprej vestno in požrtvovalno delali in se trudili, da s harmoniko ne bomo obstali na mestu, temveč iz dneva v dan skupaj rasli in napredovali.

Diana Šimbera, učiteljica harmonike

SIMFONIČNI ORKESTER JESENICE (KONCERTNA SEZONA 2018/2019)

Simfonični orkester Jesenice je sezono svojih glasbenih nastopov v 2018/2019 začel na občinskem medgeneracijskem srečanju v Gledališču Toneta Čufarja, kjer smo predstavili Mozartovo Malo nočno glasbo in Avsenikovo Moj rodni kraj, moj rodni dom.

Z našim prvim violinistom Ljubom Kokošinkom, ki že 72 igra violino ter med nami prepričljivo in složno zveni skupaj z dvanajstletnimi učenci Glasbene šole Jesenice, smo bili gotovo dobra reklama za uspešno povezovanje generacij.

Matej Zupančič, dolgoletni učenec Glasbene šole Jesenice, izjemen instrumentalist – s svojimi leti nekje v prvi tretjini te naše medgeneracijske verige – nas krasi na prav posebno bleščeč način. Na Glasbeni šoli Jesenice ga srečujemo že dvanajsto leto in v tem času je v žep pospravil tri zaključene glasbene instrumente: violino, violo in klavir. Ker je pokazal zanimanje za kompozicijo, smo mu dali v roke tudi

taktirko, saj pogled skladatelja nujno potrebuje širokokotni objektiv dirigenta, nepogrešljiv v spektru glasbenih izkušenj. Tako je tudi v sezoni 2018/19 vnovič dobil priložnost za dirigiranje ter je 25. oktobra Simfoničnemu orkestru Jesenice dirigiral Šostakovičev Drugi valček in na prireditvi Od tona do glasbe požel navdušenje občinstva in učiteljev.

Po letnem koncertu orkestra v maju 2018 se je dober glas očitno razširil v sosednjo vas in do nas je prišlo vabilo za igranje na občinski proslavi občine Žirovnica, ki smo ga s ponosom sprejeli. Na odru Dvorane pod Stolom sta zazveneli Mozartova mala nočna glasba in Moj rodni kraj, ter prepričala okoličane, da simfonična glasba veličastno ogreje srca vseh poslušalcev.

Časa za študij noveletnega programa je bilo malo, a znanje v prstih in glavah se nabira tudi z nastopi in novimi vsebinami, ki jih orkester pridno osvaja že tretjo koncertno sezono. Tako

smo se na hitro potopili v mrzlo vodo Lepe modre Donave in čeprav je sprva tekla počasi, smo jo uspešno spravili v strugo prav do božično noveletnega koncerta Glasbene šole Jesenice, ki je bil 20. decembra v Gledališču Toneta Čufarja. Ni odveč omeniti, da je skladba železnega prazničnega repertoarja Dunajskih simfonikov navdušila tudi jeseniško občinstvo.

Po novem letu in kratkem predahu smo dali na pulte nov program, ki je napovedoval garanje, saj smo se prvič lotili klasičnega koncerta. Spremljava solista se mogoče zdi na prvi pogled lahka in preprosta, sploh, če je podpisan Mozart, katerega notni zapisi niso videti komplicirani. A kaj kmalu so orkestraši spoznali, da tremo trd oreh. Klasicizem sodi med najzahtevnejše estetsko slogovne vsebine, ki krasi ali pa nasprotno, izda neveščega izvajalca. Naša energija je šla torej v raziskovanje novih okrasov, izboljšanje intonacije in izdelovanje občutljive členjene fraze. Levji delež je seveda padel na

godalce, kot vedno v simfoničnem orkestru. Na srečo smo imeli veliko podporo v violinistu Romanu Leskovicu, ki je s svojim znanjem violinista Slovenske filharmonije in potrpljenjem mentorja vzel naše druge violine za svoje in jim ogromno pomagal z napotki in vzornim zgledom glasbenika, ki je v svojih 45 letih službovanja v orkestru dosegel vse najvišje parametre strokovnjaka in umetnika.

Študij koncerta brez solistov zna biti mučno in dolgočasno delo, a smo zraven pritaknili nekaj programa, ki je v večji zasedbi prinesel malo sprostitve in nostalgije. S Cvetjem v jeseni Urbana Kodra, Cavalerio Rusticano in popevko Besamo mnogo smo se po Mozartu pravzaprav samo še igrali. Maturant Matej Zupančič je z veseljem spet poprijel za taktirko, pridružile pa so se nam tudi tri solistke.

Prvič smo flavtistko Mašo Cilenšek in harfistko Leto Križanič Žorž slišali na morju, kamor smo odšli na intenzivne vaje. Čeprav je v glavnem padal dež, smo mi sijali: slika se je sestavila in po dolgočasnemu spremljavi in nenehnemu piljenju fraz se je zjasnilo, kot bi sonce pokukalo iz za oblakov. Takšno moč ima samo Mozartov koncert za flavto in harfo v C duru, ki smo ga položili v morske valove in deževne kaplje Debela Rtiča in ga doma s ponosom krstili na letnem koncertu 24. maja, na odru dvorane Gledališča Toneta Čufarja, ob navdušeni ovaciji poslušalstva.

Mascagnijev glasbeni Intermezzo je na oder pripeljal nekaj sicilijanske vročernosti, ki jo je s taktirko temperamentno odmeril Matej Zupančič. Solistka na citrah Damjana Praprotnik pa je dokončno ukradla srca naši publiki, saj je

srčiko večera ovila v note iz Kodrovega Cvetja v jeseni, ki s svojo neverjetno spevnostjo vedno prepriča slovenska ušesa.

Z dodatkom Besamo Mucho smo ob koncu vroče poljubili publiko z obljubo novega žanra, ki se ga bomo lotili v sezoni 2019/2020.

Zadovoljni otroški in odrasli obrazi, ki so se med pristrčnim aplavzom predstavili občinstvu, so sijali od ponosa, ki ga izkleše le vztrajno delo. Zavest o uspešnem koncertiranju smo 1. junija pripeljali še na oder Ljudskega doma Kranjska Gora, kjer smo vnovič izvedli koncertni program, a še bolj sproščeno in ognjevit. Na počitnice smo odšli veseli, z novo osvojeno lekcijo o skupinskem muziciranju, ki smo ga z žlahtnim odmevom vrnili nazaj v okolje, ki nam omogoča glasbeno izobraževanje.

Natalija Šimunović, učiteljica violine in viole

Vaje Simfoničnega orkestra Jesenice na Debelem rtiču

Simfonični orkester Jesenice na letnem koncertu v Gledališču Toneta Čufarja na Jesenicah

KNJIŽNICA GLASBENE ŠOLE JESENICE, KJER DOMUJE ŠKRAT NOTKO

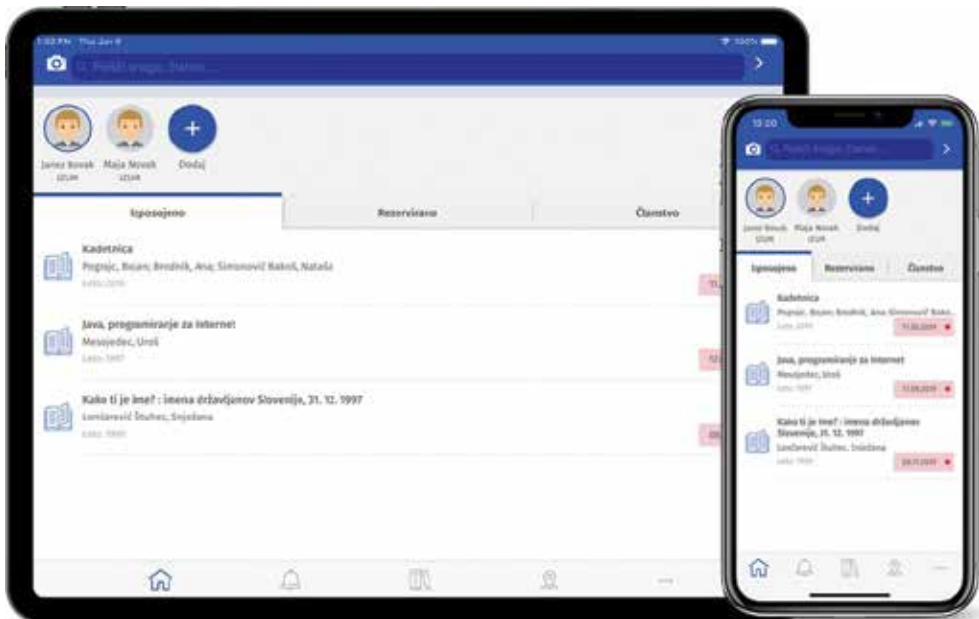
Verjetno veste, da je eden od prostorov Glasbene šole Jesenice namenjen tudi knjižnici. Sicer pa pogledjte kdaj na vrata poleg kipa Rada Kleča, ki je bil pedagog in ravnatelj na glasbeni šoli. Ne morete ga zgrešiti, saj ga zagledate takoj, ko vstopite v našo zgradbo. Na teh vratih si lahko ogledate delovni čas knjižnice Glasbene šole Jesenice. V tem času smo vam na voljo za izposajo knjižničnega gradiva in vsa vprašanja, povezana z njim.

V knjižnici Glasbene šole Jesenice se že od leta 2009 dalje intenzivno posvečamo vnosu gradiva v sistem COBISS (www.cobiss.si). Vanj nam je uspelo vnesti že skoraj devetdeset odstotkov knjižničnega gradiva, ostalo nam je le še gradivo, ki smo ga v dar prejeli od Ženskega pevskega zbora Milko Škoberne Jesenice ter nekaj glasbenih zgoščenk. Zato ste vljudno vabljeni, da tudi vi na zgoraj omenjeni spletni strani kar od doma tu in tam preverite, kakšno

knjižnično bogastvo se skriva v enem od prostorov glasbene šole. Ker smo knjižnica glasbene šole, seveda notno gradivo predstavlja kar devetdeset odstotkov vsega knjižničnega gradiva. Okoli šestdeset odstotkov gradiva, ki smo ga vnesli v sistem COBISS in ga imamo v naši knjižnici, prej ni bilo mogoče najti v sistemu. V sistem smo sicer v skoraj desetih letih vnesli malo več kot 4000 naslovov oziroma dobrih 5400 enot gradiva. Vsi ti naslovi oziroma enote gradiva so vam na voljo za izposajo. Predvsem bi si v našem knjižničnem fondu želeli še kak učbenik starejšega datuma, namenjen pouku glasbene vzgoje. Če imate tak učbenik doma in bi nam ga bili pripravljeni podariti, bi bili tega zelo veseli. Opozorimo naj tudi na uporabo Moje knjižnice, prek katere si lahko s pomočjo gesla, ki ga dobite v knjižnici, sami rezervirate gradivo, ki je v knjižnici na razpolago, oziroma podaljšate čas izposoje že izposojenega.

Vabimo vas tudi k uporabi mCOBISS-a, mobilnim napravam prilagojeno različico COBISS+ (mcobiss.si), ki vam omogoča dostop do informacij v več kot petsto slovenskih knjižnicah, kjerkoli in kadarkoli. Poiščite in rezervirajte knjigo, revijo, časopis, DVD, notno gradivo. Podaljšajte rok izposoje. Pogledjte, kaj berejo drugi, izdelajte si seznam priljubljenih knjig in ga delite z drugimi. Pogledjte lokacijo knjižnice na zemljevidu in navodila za pot do nje.

V naši knjižnici domuje tudi Škrat Notko, ki spremlja dogajanje in prireditve na glasbeni

Aplikacija mCOBISS

šoli in nas vsak dan opominja, naj vse to tudi beležimo, da bo novembra lahko izšla nova številka šolskega glasila Notko. Trudimo se, da so v vsaki številki predstavljeni naši dosežki v preteklem šolskem letu. Pravkar prebirate že deseto številko, zato mogoče ne bo odveč nekaj podatkov. V prvih devetih številkah Notka je bilo objavljenih 329 različnih prispevkov, ki

so bili opremljeni s kar 448 fotografijami. Lep dosežek, se vam ne zdi? Da pa bi bile te številke še višje in bi bilo glasilo še zanimivejše ter opremljeno s še več prijetnimi, glasbeno obarvanimi fotografijami, vas vljudno vabimo k sodelovanju. Predvsem bi bili veseli utrinkov iz jeseniške glasbene preteklosti. Stare zgodbe, spomini in fotografije bi še bolj osvetlili pestro

glasbeno dogajanje na Jesenicah. Zanje bi vam bili zelo hvaležni. Pa še poziv staršem učencev in učencem, ki obiskujejo Glasbeno šolo Jesenice. Kako pa vi doživljate dogajanje na naši šoli? Skratka, vaši prispevki so zelo dobrodošli na elektronskem naslovu: gsjes.knjiznica@siol.net.

Nina Jamar, knjižničarka

KASARNA

Kasarna je ena najstarejših ohranjenih zgradb s skupnimi delavskimi stanovanji na Slovenskem. V njej so skoraj dvesto let bivale družine železarskih delavcev. Prvotna manjša stavba je bila povečana na današnji tloris pred letom 1826. V njej je ves čas stanovalo od 15 do 24 družin. Da so bila stanovanja skupna, dokazuje ohranjeni načrt iz leta 1863, v katerem je bilo ob 15 sobah označenih le pet kuhinj in štiri stranišča. Vsaj do prve svetovne vojne pa si je 21 strank delilo takrat že osem (še vedno) črnih kuhinj, tri veže in tri kleti, podstrežje in zunanje skupne drvarnice, v katerih so nekateri stanovalci redili kure, kože in celo prašiča. Elektriko je tovarna napeljala leta 1919, vodovod do vež pa šele leta 1946 in kasneje v nadstropje. Prej so po vodo hodili do bližnjega skupnega vodnjaka. Tudi skupno pralnico s tremi kotli so si gospodinje izprosile od podjetja šele po drugi svetovni vojni. Uredili so jo v stavbi opekarne nasproti kasarne, kjer so že prej pekli kruh v skupni krušni peči.

Ivan Mohorič v knjigi Dva tisoč let železarstva na Gorenjskem navaja, da so sredi 19. stoletja v stavbi brezplačno stanovalе družine zaposlenih delavcev v savski fužini. Leta 1917, ko je najemnina znašala tri krone, je bilo vseh stanovalcev sedemdeset: 19 družin in sedem tesarjev v »puršencimru« – sobi za samske delav-

ce. Ker je bila pravica do stanovanja vezana na delo v železarni, so očetje delali tudi po petdeset let in več, otroci pa so se tudi zgodaj zaposlili (s 13, 14 ali 15 leti). Še desetletja kasneje se število stanovalcev ni bistveno spreminjalo. Konec 50. let so razen treh vse družine bivale v enosobnih stanovanjih. Z redkimi izjemami je tu stanovala le »delavska raja«, kot so se sami poimenovali. Med seboj so bili prijatelji – povedali so, da so bili vsi kot ena velika družina. Tako je bilo tudi v zadnjem obdobju, ko je v kasarni stanovala »Jugoslavija v malem«. Po dograditvi bližnje pražarne, ko je bilo v ozračju na Stari Savi še več prahu, so se v 70. letih 20. stoletja postopoma vsi preselili drugam, večina v nova blokovska stanovanja.

Kljub težkemu železarskemu delu so se stanovalci znali povesele. Ob praznikih so fantje pritkavali v zvoniku savske cerkve. Na veliko noč, ko so »zvonove zavezal«, so otroci pred cerkvijo ragljali. Na dan velikega sejma (19. marca) so bile stojnice postavljene od Marka do Hermana, v graščinski veži pa so zaplesali. Za god so otroci slavljencu »ofirali« (ropotali s pokrovkami), ob ohceti pa fantje »šrangali«. Prvega maja so se zbirali v Hrenovci in na Poljanah. Otroci so se igrali ob kasarni in v gozdu bližnje Hrenovice. Poleti so se kopali v Savi in se skrivali v krošnji graščinskega kostanja. Sta-

rejši so prisluhnili Korenovim muzikantom ali še sami zaigrali, dekleta so zapela. Dejavnosti so bili v različnih kulturnih in telovadnih društvih. Može so po opravljenem šihu skoraj obvezno zavili v gostilno.

Čprav je bila kasarna izpraznjena v začetku 80. let, so načrtovanja in priprave za obnovo ter zaščita in čiščenje objekta z okolico trajali še več kot desetletje, zahtevna gradbena obnova pa je potekala od 1996 do 2004. Ob občinskem prazniku naslednjega leta je bila v kasarno preseljena glasbena šola, v delu pritličja pa je Gornjesavski muzej Jesenice uredil prostore za hrambo obsežnega arhivskega ter fotografskega gradiva in za postavitev nove stalne etnološke razstave z rekonstrukcijo ambienta delavskega stanovanja iz obdobja 30. in 40. let prejšnjega stoletja, ki predstavlja bivalno kulturo in način življenja železarskih družin.

Kasarna je tako postala stavba, ki bogati kulturno ponudbo našega mesta, saj obiskovalcem ne ponuja le učenja glasbene umetnosti in srečanja z dediščino, ampak z najrazličnejšimi muzejskimi dogodki in drugimi prireditvami spodbuja dejavno udeležbo in omogoča razvedrilo.

Zdenka Torkar Tahir, kustodinja za etnologijo,
Gornjesavski muzej Jesenice

MATIJA LORENZ

Primoža Lorenza žal ni več med nami. Kako se je začela vaša glasbena pot?

Z glasbo smo se vsi trije začeli ukvarjati hkrati, leta 1952. Zaradi velikega zanimanja za učenje inštrumentov na glasbeni šoli je bilo s šolanjem kar težko začeti in zgolj slučajno je naneslo, da sem takrat začel z učenjem violončela. Kot nalašč inštrumenti, ki smo jih bratje znali igrati, sestavljajo klavirski trio (violina, klavir, violončelo). In tako je nastal svetovno priznani Trio Lorenz.

3. *Diplomirali ste iz violončela na Akademiji za glasbo v Ljubljani leta 1966. Na tej akademiji ste končali tudi podiplomski študij za komorno glasbo in pridobili naziv specialist za komorno glasbo.*

Diplomiral sem na Akademiji za glasbo pri prof. Šedlbauerju. Na istem zavodu sem opravil tudi podiplomski študij za komorno glasbo pri prof. Pfeiferju. Seveda pa učenje nikoli ni zaključeno in delo z inštrumentom se nadaljuje in nadaljuje, dokler lahko igramo. Redkokdo ve, da sem bil tudi absolvent filozofije in psihologije na Filozofski fakulteti. Študija zaradi glasbenih obveznosti sicer nisem končal. Ukvarjal sem se tudi s šahom in bil četrti šahist na državnem nivoju.

4. *Iz violončela ste se potem izpopolnjevali še pri drugih priznanih glasbenikih. katerih?*

Z bratoma, Primožem (pianist) in Tomažem (violinist), smo se izpopolnjevali v Rimu (G. Agosti), Sieni (S. Lorenzi) ter Trstu (L. Lana, R. Zannetovich). Seveda iz komorne igre. Kot čelist pa sem se izpolnjeval pri E. Mainnardiju v Rimu. Človek pa se, tako ali drugače, če se le želi, glasbeno izpopolnjuje vse svoje življenje.

5. *Skupaj z bratoma ste sestavljali svetovno priznani Trio Lorenz. Koncertirali ste od leta 1958 do leta 2006. Težko je naštetati vse uspehe tria. Pa vseeno. Kje vse ste nastopali? Bi kakšen nastop še posebej izpostavili?*

Z bratoma smo kot Trio Lorenz nastopali kar petdeset let. Trio je vedno dobival odlične kritike, tako doma kot na tujem. Posebnost Tria Lorenz je bila, da smo tako imenovani »železni repertoar« igrali na pamet, kar je res velika redkost. Poleg tega smo izstopali tudi zato, ker smo veliko pozornost vedno posvečali tudi domači ustvarjalnosti, saj na naših koncertih nikoli ni manjkalo delo domačega komponista. Za naš trio so skladbe pisali tudi slovenski skladatelji (predvsem Ramovš, Lebič in Štuhec). Kontrasti Primoža Ramovša so bili ravno po zaslugi Tria Lorenz največkrat izvajana skladba doma in v tujini. V svoji karieri je Trio Lorenz

Matija Lorenz, član svetovno priznanega Tria Lorenz, je svoje otroštvo preživel na Jesenicah. Izjemnemu violončelistu smo ob njegovi 80-letnici zastavili nekaj vprašanj. Seveda pa ne pozabimo na vse koncerte, ki jim lahko prisluhnemo v dvorani Lorenz Glasbene šole Jesenice.

1. *Družina Lorenz izvira z Jesenic. Vaš ded je živel na Slovenskem Javorniku, kjer je vodil glasbeno šolo. Torej izhajate iz glasbene družine? Velja omeniti še koga? Kaj pa vaši strazi?*

Rojen sem v Ljubljani leta 1938, a sem otroštvo delno preživel tudi na Slovenskem Javorniku. Mama se je pisala Potokar, ki je bila znana kot igralsko, pedagoško, glasbeno usmerjena družina. Stari oče je bil Nemec, ki se je poročil s Slovenko. Poučeval je klavir na glasbeni šoli na Jesenicah, nekaj pa tudi na domu. Med drugimi je poučeval tudi dr. Bredo Oblak, ki ste jo v Glasbeni šoli Jesenice že večkrat predstavili. Sicer pa sem imel dva brata, glasbenika, s katerima smo sestavljali Trio Lorenz, in imam še dve sestrji. Bernarda (Jeklin) je znana slovenska novinarka, Katarina pa je doštudirala matematiko.

2. *Z glasbo ste se ukvarjali vsi trije bratje Lorenz. Violinista Tomaža Lorenza ter pianista*

zabeležil okoli dva tisoč koncertov. Umetniška pot nas je vodila po večini evropskih držav, v Severno, Srednjo in Južno Ameriko, Azijo in Afriko. Koncertirali smo tudi v najpomembnejših svetovnih glasbenih središčih, kot so Salzburg, Dunaj, Berlin, Bonn, Frankfurt, Praga, Pariz, Bruselj, Moskva, Madrid, Rim, Milano, København, Buenos Aires, San Paolo, Ciudad de Mexico, New York, Washington, Vancouver, Tel Aviv, Sofia, New Delhi.

6. *S triom ste sodelovali na številnih radijskih in televizijskih snemanjih. Kakšni so spomini?*

Radijskih snemanj in televizijskih nastopov je bilo ogromno. Posneli smo tudi vrsto plošč. Poleg tega sem sam snemal tudi s kitaro in klavirjem, s kitaro večinoma z Andrejem Grafenauerjem. Radijska snemanja so imela tudi arhivski namen, torej stvari so posnete in ohranjene za prihodnje rodove.

7. *Mogoče še par besed o vaših dveh bratih, prav tako izjemnih glasbenikih?*

O Triu Lorenz smo že spregovorili. Tria in bratov žal ni več. Primož je bil poleg pedagoškega dela dejaven tudi kot predsednik ljubljanskega Društva za oživljanje kulturne podedbe starega mestnega jedra in nacionalnega projekta Imago Sloveniae, ki pomembno promovira slovensko, predvsem glasbeno kulturo na najvišji ravni po Sloveniji in v tujini. Tomaž si je poleg pedagoškega dela s poudarkom na komorni igri kot predsednik Glasbene mladine ljubljanske zamislil Jesenske serenade (še danes najbolj priljubljen cikel GML), ki jih je sedemnajst let tudi programsko oblikoval. Osem sezon je pripravljaval in vodil Glasbene nedelje v Unionu. Pri Glasbeni matici Ljubljana pa mu je bilo zaupano oblikovanje cikla Glasbe iz pozebe. Tomaž je bil tudi rekorder v številu nastopov. Toliko na kratko.

8. *Bili ste tudi član Ljubljanskega kvarteta violončel (od leta 1978 do 2005). Mogoče beseda, dve o zasedbah?*

Ljubljanski kvartet violončel je deloval v dveh zasedbah. Prvi kvartet smo sestavljali Miloš Mlečnik, Stanislav Demšar, Edi Majaron in jaz. Drugi kvartet pa smo sestavljali Ivan Šoštarič, Tanja Babnik Šoštarič, Klemen Hvala in jaz.

9. *Znani ste tudi kot izjemni dolgoletni profesor za violončelo in komorno igro na Srednji glasbeni šoli v Ljubljani. Kdo vse so bili vaši učenci?*

Poučeval sem na Srednji glasbeni šoli v Ljubljani. Med najuspešnejšimi učenci je ravno Jeseničan, Gregor Fele, ki zdaj z violončelom dosega veliko uspehov tudi na mednarodni ravni. V svoji pedagoški karieri sem skupaj z učenci prejel veliko nagrad in priznanj na glasbenih tekmovanjih. Napisal sem tudi dva učbenika za violončelo z naslovom Mladi čelist 1 in 2, namenjena izobraževanju na nižjih glasbenih šolah. Sam obiskujem samo še koncerte svojih učencev, ker rad prisluhnem njihovem napredu-

ku in me seveda zanima, v kakšne glasbenike se razvijajo. Omenil bi rad tudi Uršulo Ivanuš, zdaj Iwaki, ki skupaj z Gregorjem igra v Simfoničnem orkestru RTV Slovenija.

10. *V šolskem letu 2007/2008 in 2008/2009 ste na Glasbeni šoli Jesenice poučevali komorno igro. Pod vašim vodstvom je deloval Klavirski trio Crescendo v zasedbi Maja Hrovat (violina), Romana Šimbera (violončelo) in Valentina Gnamuš (klavir). Maja nadaljuje svoje glasbeno izobraževanje na kraljevem glasbenem kolidžu Royal College of Music v Londonu, Romana na Glasbeni akademiji v Zagrebu in Valentina na Akademiji za glasbo v Ljubljani. Kako se spominjate sodelovanja s klavirskim triom Crescendo in poučevanja na Glasbeni šoli Jesenice?*

Trio Crescendo je nastal tako, da so na Glasbeni šoli Jesenice v tistem času imeli dve odlični glasbenici, in sicer Majo Horvat na violini in Romano Šimbera na čelu. Za res odličen izvrstni klavirski trio je tako manjkalo samo še nekdo na klavirju. Ker je učencev klavirja na vsaki glasbeni šoli po navadi veliko, sem se pozanimal in za klavirski trio so predlagali še Valentino Gnamuš. Trio je bil zelo uspešen, žal pa so glasbenice šle vsaka svojo pot in sodelovanje ni bilo več mogoče. So pa bile v obdobju, ko so igrale skupaj, res zelo uspešne.

11. *Kako se je glasbeno izobraževanje spremenjalo skozi leta?*

Predvsem se je močno dvignil nivo, ki ga učenci dosegajo na posamezni stopnji izobraževanja. To, kar danes igrajo na sprejemnih izpitih na Konservatoriju za glasbo in balet v Ljubljani, smo mi včasih igrali na akademiji.

12. *Za svoje delo ste prejeli številna visoka priznanja. Jih lahko naštejete? Kaj vam pomenijo priznanja?*

Priznanja so nagrada za dobro opravljeno delo, potrjujejo dobro delo v preteklosti in seveda dajo zagon za prihodnost. Kot Trio Lorenz smo prejeli prvo nagrado za komorno glasbo na tekmovanju v Zagrebu, dve nagradi Prešernovega sklada, zlato medaljo Društva jugoslovanskih skladateljev, nagrado JRT za najboljši komorni posnetek, slovenski red zasluge za ljudstvo s srebrnimi žarki ter častno članstvo v Društvu slovenskih skladateljev.

13. *Še zadnje vprašanje. Leta 2012 smo v Glasbeni šoli dvorano za koncerte preimenovali v Dvorano Lorenz. Kakšni so občutki ob tem? Radi zaigrate v njej?*

Zelo rad zaigram v njej in zelo me veseli, da je na Glasbeni šoli Jesenice dvorana Lorenz. Večkrat sem bil v njej, kot učitelj ali kot nastopajoči. Od leta 2007 do 2009 sem na Glasbeni šoli Jesenice tudi poučeval komorno glasbo. Nazadnje sem v dvorani Lorenz nastopil prav ob njeni otvoritvi leta 2012, ko bi moj brat Primož, če bi še živel, praznoval sedemdeseti rojstni dan. Za konec pa bi se rad zahvalil Martini Valant za velike uspehe šole, za moj »jeseniški trio« ter za preimenovanje dvorane glasbene šole v dvorano Lorenz.

JAKA JERAŠA

Jaka Jeraša je rojen na Jesenicah. Izjemnemu baritonistu ljubljanske operne hiše smo ob njegovi 80-letnici zastavili nekaj vprašanj.

1. *Vaša družina je bila že od nekdaj zelo glas-*

beno navdahnjena. Kot družina ste sodelovali pri številnih velikih glasbenih projektih, ki so se v petdesetih in šestdesetih letih odvijali na Jesenicah. Bi lahko povedali kaj več o tem?

Na koncu še nekaj besed Matija Lorenza:

»Prišel pa bo čas, ko moj inštrument ne bo več tako lepo zapel kot nekoč, ko roke in prsti ne bodo več tako ubogali, ko bo ugasnil lesk v očeh in žar v prsih; ko se bo počasi, kot da bi bil utrujen, obrnil zadnji list knjige nekega življenja. Morda počasi, ali pa se bo to zgodilo v nekaj trenutkih... In takrat se mi bo zazdelo, da sem, čeprav starec, spet podoben tistemu nezaupljivemu trinajstletnemu fantiču, ki se je tako težko odločil, ali naj se sploh vpiše v glasbeno šolo. Še sanjalo se mu ni o vseh koncertih, potovanjih, doživetjih, pa tudi o trdem delu, razočaranjih, stiskah, obupavanju... Življenje, ki ga je v svoji zagonetni lepoti zaznamovala glasba.« (Matija Lorenz)

Iskrene čestitke ob vašem jubileju in čim več lepih trenutkov v življenju.

Nina Jamar, knjižničarka

Koncert Matije Lorenza v dvorani Lorenz

VIOLONČELIST GREGOR FELE O PROFESORJU LORENZU

Profesor Matija Lorenz je bil moj učitelj violončela v času, ko sem obiskoval Srednjo glasbeno in baletno šolo v Ljubljani. Takoj, ko sva se spoznala, je ponosno poudaril, da je bil rojen na Slovenskem Javorniku in kako zelo ga veseli, da bo poučeval rojaka Jeseničana. Bil je zelo prizadeven in predan pedagog. V počastitev njegove 80-letnice sem predlagal ravnateljici Glasbene šole Jesenice, gospe Martini Valant, da bi novembra 2018 pripravili koncert. Na njem sem nastopil s svojim klavirskim triom, v katerem sodelujeta še violinistka Božena Angelova in pianistka Minka Popović, obe delujoči v Salzburgu. Program, ki smo ga predstavili na tem koncertu, je tesno povezan s profesorjem Lorenzom, saj je bil sam član slovitega Tria Lorenz in mu je ta repertoar blizu. Profesor Lorenz je skozi bogato pedagoško kariero za sabo pustil veliko izvrstnih čelistov in veliko glasbenikov, v katerih je spodbudil ljubezen do komornega muziciranja.

Nikolaj Bernard je bil moj praded in je začel glasbenega življenja na Jesenicah, ki se je začelo razvijati najprej v Katoliškem delavskem prosvetnem društvu, ustanovljenem

Jaka Jeraša

1897. Moški pevski zbor in pihalno godbo je vodil Nikolaj Bernard, tamburaški orkester pa Cene Ambrožič. Tudi njegovi otroci so se ukvarjali z glasbo. Filip je igral flavto in dirigiral, Jože je med drugim napisal svojo pogrebno koračnico, ki mu jo je zaigrala pihalna godba. Družina Jeraša je bila prav tako ves čas glasbeno aktivna. Moj oče, Lojze Jeraša, je šel leta 1944 v partizane in tam sta z Maksom Pirnikom imela tudi vsak svoj pevski zbor. Še danes imamo doma diplomu 19. korpusa, da je oče naredil partizanski pevovodski tečaj. Tudi po vojni je pel pri Svobodi in drugje. Doma smo izjemno veliko peli. Oče in mati sta tudi dobitnika Gallusovega odličja. Z mamo in očetom smo aktivno sodelovali pri glasbenem dogajanju na Jesenicah. Omenil bi še Andreja Kosma, Rino Oblak, Marjana Jemca, Lada Rotarja. Sodelovali smo pri vseh dogodkih na Jesenicah, ki so bili povezani z glasbo. Mama in oče sta pela v zboru, jaz kot solist. V času po vojni, ko so se na Jesenicah izvajale opere in operete, sta združena nastopala Mejačev in Ulagov zbor. Simfonični orkester je vodil Rado Kleč. Doma imam bogat arhiv fotografij glasbeno obarvanega dogajanja na Jesenicah. Imam tudi glasbeni posnetek Tremerskega dukata, ki smo ga izvedli leta 1962. Glasbeno dogajanje je bilo po vojni zelo pestro tja do leta 1969, ko je utihnil simfonični orkester. No, naj povem, da smo iz te generacije glasbeno pot poklicno nadaljevali Rina Oblak, Andrej Kosem in jaz. Rina Oblak je pela v zboru v ljubljanski operi, Andrej Kosem je pel v zboru ljubljanske opere in 20 let v zboru opere v Celovcu. Sam pa sem bil solist ljubljanske opere.

2. *Ljudje so se z glasbo ukvarjali predvsem ljubiteljsko, zaposleni pa so bili večinoma v Železarni Jesenice. To drži?*

Da, tudi sam sem bil zaposlen v Železarni Jesenice, nato pa štirinajst let še pri železnici, in sicer do leta 1970, ko sem se zaposlil v ljubljanski operi. Glasbeno izobrazbo sem pridobil ob delu, kar ni bilo lahko. Vsak dan ob šestih zjutraj, ne glede na to, kaj se je dogajalo popoldne in zvečer, je bilo namreč treba biti v službi. A petje je bilo zame vedno hobi in nikoli poklic, jaz sem bil samo vesel, da sem lahko pel. Kjer koli in kadar koli. In to je bilo to.

Ob redni zaposlitvi sem veliko časa namenjal tudi ljubiteljski kulturi na Gorenjskem. V amaterskem gledališču Tone Čufar na Jesenicah sem v devetih sezonah odigral 141 predstav v devetih vlogah. Petnajst let sem pel v pevskih zborih in prejel srebrno Gallusovo odličje. De-

set let sem sodeloval v ansamblu narodnih plesov (kot pevec) in v manjših zasedbah nastopal tudi v tujini. Leta 1978 sem bil pobudnik kakovostnih novoletnih koncertov, ki so se ohranili do danes. Za svoje delo sem prejel Čufarjevo plaketo in priznanje občine Jesenice.

3. *Leta 2008, ob vaši 70-letnici, se je v dvorani Lorenz Glasbene šole Jesenice predstavila vsa družina Jeraša. V vaši širši družini skoraj težko najdemo koga, ki ne igra instrumentalno. Spremljate njihove glasbene in baletne dosežke?*

Seveda spremljam in pomagam, kolikor se le da. Predvsem velja omeniti nečaka. Profesionalno se z glasbo ukvarjata nečaka Domen Jeraša in Primož Kerštanj. Domen je prvi pozavnist v orkestru Slovenske filharmonije. Zanj so skladbe napisali Vitja Avsec (Soočanja), Brina Jež Brezavšček (Izboki, vboki), Dane Škerl (Dve misli). Poučeval je na Glasbeni šoli Jesenice, kjer je vodil tudi mladinski pihalni orkester in big band. Bil pa je tudi dirigent pihalnega orkestra Jesenice-Kranjska Gora. Primoža poznamo predvsem kot zborovodja, poučeval je tudi na Glasbeni šoli Jesenice, zdaj pa je zaposlen v glasbenem centru Do-Re-Mi, kjer dela tudi z avtističnimi učenci. Izpostavil bi rad zbor Carmen manet, ki ga vodi in je pod njegovim vodstvom postal Evrovizijski zbor leta. Že ko sta bila Domen in Primož zelo majhna, smo imeli v Avstriji koncerte za turiste. Primož je bil takrat star mogoče deset let, Domen pa dvanajst. Igrata že vse svoje življenje, kar se pozna. Leta dela in izkušnje, ki jih s tem pridobimo, se poznajo. Profesionalno sta po glasbeni oziroma baletni poti šla tudi njuna otroka, Neža in Lan. Neža trenutno vodi učiteljski pevski zbor Mavrica, ki deluje na Jesenicah, Lan pa je profesionalni baletni plesalec in trenutno pleše v Brnu. Ostali njuni otroci se z glasbo ukvarjajo neprofesionalno ali pojejo v zborih. Tudi Martina Kerštanj, Primoževa sestra, in Anja Jeraša, hči Domnovega brata Mitja, pojeta v zboru Carmen manet.

4. *Z glasbenim šolanjem ste začeli v Kranju, nadaljevali pa na Jesenicah in v Ljubljani. Kakšni so vaši spomini na šolanje in koga od profesorjev ali učencev bi še posebej omenili?*

V Kranju me je učila Vera Majdič. Na Jesenicah sem prišel kasneje. V Kranju sem glasbeno šolo obiskoval od leta 1956 do 1958, skupaj z Berto in Petrom Ambrožem. Leta 1958 sem odšel k vojakom, nato pa šolanje leta 1960 nadaljeval na Jesenicah pri prof. Angeli Škof. Obiskoval sem tudi Srednjo glasbeno in baletno šolo v Ljubljani in se izobraževal pri prof. Sonji Bleiweiss, a zaradi nesrečnega padca na smučanju šolanja nisem mogel končati. Leta 1970 sem se prijavil na avdicijo v ljubljanski operno baletni hiši in bil sprejet kot lirski baritonist-solist. Angažirala sta me D. Žebre in B. Leskovic.

5. *Po srednji glasbeni šoli ste postali priznani baritonist operne hiše v Ljubljani? Statistika pravi, da ste bili v operni hiši 28 let, odpeli ste 64 vlog (od tega 25 velikih), 1224 predstav in še 96 po upokojitvi. Nepredstavljive številke. Kako je bilo? Katere vloge bi izpostavili?*

Jaka Jeraša je kot baritonist, ki je imel tudi velik smisel za igro, v ljubljanski operni hiši

poustvaril vrsto vlog: Ktezia (D. Božič: Ares-Eros), Silvio (Leoncavallo: Glumači), Sid (Puccini: Dekle z zahoda), Schaunard (Puccini: La Boheme), Valentin (Gounod: Faust), Paolo (Verdi: Simone Boccanegra), Lescaut (Masset: Manon), Ottone (Montaverdi: Kronanje popeje), Silvano (Verdi: Ples v maskah), Fleville (Giordano: Andre Chenier), Albert (Masset: Werther), Gozdar (Dvorak: Rusalka), Marullo (Verdi: Rigoletto), Belcore (Donizetti: Kapljice za ljubezen), Jošt (Švara: Veronika Deseniška), Papageno (Mozart: Čarobna piščal), Luna (Verdi: Trubadur), Krušina (Smetana: Prodana nevesta), George Germont (Verdi: Traviata), Chansonette (Foerster: Gorenjski slavček), Angelotti (Puccini: Tosca), Malatesta (Donizetti: Don Pasquale), Masetto (Mozart: Don Juan), Falk (J. Strauss: Netopir), Almaviva (Mozart: Figarova svatba), Morales (Bizet: Carmen), Figaro (Rossini: Seviljski brivec), Petrucchio (Kogoj: Črne maske), Minister Gregor (Golob: Krpanova kobila). Vir: KOREZ-Korenčan, Darja: Družinske vezi slovenskih glasbenikov. Ljubljana: Forma 7, 2005

Izpostavil bi Figara v Seviljskem brivcu. Figaro je bila namreč prva moja velika vloga po treh letih v ljubljanski operni hiši. No, naj omenim, da sem Figara nazadnje pel 17. junija 2006, ob 750-letnici prve omembe mesta Kranja, kjer me je poslušalo čez tisoč ljudi. Ker sem pel zadnjič, sem se še posebej potrudil in dal vse od sebe ter odpel, kot je treba. Pomembno je, da se človek ustavi, ko še zmore in ko še lahko odpoje stvar tako, kot se spodobi. Pel sem ga seveda največkrat in je ena od vlog, ki me je močno zaznamovala in res velja za eno najzahtevnejših, vendar lahko rečem, da sem jo zmogel brez težav. Zanimiva je bila tudi vloga Papagena, vendar s čisto drugega zornega kota. Med predstavo sem namreč imel na odru kavo, kar je bila tedaj prava redkost. Čez mejo se ni smelo hoditi. Mi smo seveda bili obmejna občina in to ni bila težava, za Ljubljano pa je bila. Tudi orkester in pevci so me vsi nestrpno pričakovali. Pa ne zaradi mene, ampak zaradi kave. Torej je bila predstava zanimiva zato, ker sem imel na odru tako rekoč prepovedane stvari.

A če me kdo vpraša, česa se v svoji pevski karieri pravzaprav najbolj spominjam, je to nastop leta 1992, in sicer na Jesenicah na tekmi državnega prvenstva v hokeju na ledu. Tekmo je prenašala tudi televizija. No, pel sem himno. So pa tehniki imeli težave s predvajanjem glasbene podlage in mi slovenske himne na narobe

Jaka Jeraša kot Fleville (Giordano: Andre Chenier) leta 1978

predvajano, premaknjeno podlago ni uspelo zapeti tako, kot bi moral. To je bil eden večjih, čeprav ne po moji krivdi, spodrseljavev v javnosti. Še dolgo po tem dogodku sem bil v operi tarča posmeha, da ne znam zapeti niti slovenske himne.

6. *Od leta 1993 do leta 2005 ste solopetje poučevali tudi na Glasbeni šoli Jesenice. Nekaj učencev je danes profesionalnih glasbenikov: Monika Bohinec, Klemen Torkar, Mateja Meglič, Katja Zupan. Smo še koga pozabili? Morda najbolj izstopa Monika Bohinec, ki danes poje v operni hiši na Dunaju. Spremljate uspehe svojih učencev?*

Ja, seveda. Profesionalno se z glasbo ukvarjajo ti, ki ste jih omenili. Monika poje v operi na Dunaju, Mateja v Slovenski filharmoniji, Klemen je pel tudi s Simfoničnim orkestrom Jesenice, Katja pa je zašla v pedagoške vode in glasbo poučuje na Srednji šoli Jesenice. Vsekakor je verjetno največjo kariero naredila Monika, ki se še vedno vrača na Jesenice. V zadnjem času večkrat zapoje s Pihalnim orkestrom Jesenice-Kranjska Gora. Ja, Monika je Jeseničanka in s svojim glasbenim izobraževanjem je začela na Glasbeni šoli Jesenice pod mojim mentorstvom. Pri glasbenem razvoju sem pomagal tudi vsem svojim, pa še komu pri nakupu inštrumentov, tako ali drugače. Včasih je bila pot do novih inštrumentov namreč veliko bolj zapletena kot danes. O tem, kako smo včasih kupovali inštrumente, obstaja veliko zanimivih zgodb. Poučeval pa sem tudi na Glasbeni šoli v Trziču. Začel sem zato, da bi lahko svoje znanje, ki se je nabiralo skozi leta, predal naprej. Predal sem ga, vsaj nekaterim, zdaj pa se je moja pedagoška pot zaključila in jo nadaljujejo drugi, mladi, sposobni posamezniki.

7. *Oddelek za solopetje je na Glasbeni šoli Jesenice deloval od leta 1950 do 1971 ter od leta 1981 do 1984, nato so ga vnovič obudili 1991. Poleg vas so poučevali še Pavla Kleč, Angela Škof, Olga Jež Petković, vaš nečak Primož Kerštanj, Amanda Stojović Kasagić ter Andreja Geržina. Kako bi ocenili glasbeno izobraževanje danes? Od česa je po vašem mnenju v največji meri odvisen uspeh učencev?*

Oddelek za solopetje si je kdaj pa kdaj privoščil malo ustvarjalnega premora, bomo rekli. Ampak deluje pa še vedno in upamo, da bo deloval še naprej. Sicer pa med poučevanjem solopetja nekoč in danes ni razlike. Kar je veljalo nekoč, velja še danes. Pri petju je zelo pomembna izgovorjava, to, da ljudje razumejo, kaj pevec poje, saj le tako lahko sledijo dogajanju in le tako se jih pesem oziroma pevec lahko dotakne. Če ne vedo, o čem poje ali kaj se dogaja na odru, stvar za poslušalce nima smisla. Druga pomembna stvar je jezik besedila. V Sloveniji se poje v slovenskem jeziku. Če pevec poje v materinščini, skladbo lahko interpretira popolnoma drugače in veliko bolje, kot če poje v tujem jeziku. In to se potem dotakne poslušalca. Včasih se je s prevajanjem in prepesnitvami opernih besedil, libretov, samospievov, arij in zborovske literature veliko ukvarjal Pavel Oblak, poročen z jeseniško operno pevko Rino Oblak. On je s prevodi in prepesnitvami opravil veliko delo, a se ga ne omenja prav pogosto.

Naslednji lastnosti, ki sta pri solopetju zelo pomembni, sta sproščenost in zmožnost trenutne koncentracije. Gre za zelo psihološko zadevo. Stvari morajo na vajah tako dodelane, da če vas nekdo zbudi ob ponoči, točno veste, kaj in kako boste odpeli, kam se boste postavili in tako naprej. To prinese sproščenost in človeka ni strah, da bi se kaj zalomilo. V trenutku, ko razmišljate, kako že se besedilo nadaljuje, se zmotite. A orkester, v katerem je veliko glasbenikov, igra naprej, na odru so poleg vas še vaši kolegi in tako naprej. Skratka, predstava se nadaljuje in se ne ustavi, vi pa se morate znajti, kakor veste in znate in seveda nihče ne sme opaziti, da je bilo kaj narobe. In ko ima hudič mlade, jih ima po navadi več. Torej, če se v predstavi zmotite enkrat, se po navadi zmotite še kdaj. In v tistem trenutku, na tistem mestu, morate od sebe vedno dati največ, kar zmorete. Vlak se odpelje, možnosti za odpravo napak ni. Je, kar je. Imate samo eno priložnost, ki jo morate izkoristiti. Danes je v glasbi zelo značilna tudi ozka specializacija. Včasih so obstajali ljudje, ki so znali igrati na deset inštrumentov, vendar na nobenega vrhunsko. Danes vsi stremimo k popolnosti, ki pa je dejansko ni. Otrok zna igrati samo na en inštrument, ki ga želi obvladati do popolnosti. A motiti se je človeško. Kot pribito drži, da je samo glasba v živo in brez mikrofona (ozvočenje namreč omogoča tehnične popravke) nekaj vredna. Vse ostalo je blef. Arthur Rubinstein ni nikoli želel popravljati, kar je posnel. Ostale so tudi kakšne napake. Tehnika omogoča, da se stvar popravi v popolnost, v življenju tega ni.

Naj dodam še tole.

Dragi gospod Jeraša! Najprej vam čestitam k vaši tisoči predstavi, ki ste jo odpeli na ljubljanskem opernem odru, obenem pa vam namesto šopka prilagam te drobne verzice.

"Kdo je, se človek vpraša, baritonist Jeraša, ki opera se z njim ponaša? Jaz vem, gorenjskih staršev sin – je duhovitež, poln vrlin! Lep pozdrav, vaš Pavel Oblak (15. oktober 1990)

8. *Ob sedemdesetletnici Glasbene šole Jesenice ste nam poklonili zgoščenko z vašimi posnetki. Najlepša hvala. Kaj bi nam lahko povedali o njej?*

Ja, naj se malo pohvalim in omenim, da zgoščenka predstavlja edini tovrstni posnetek v zgodovini jeseniške občine. Take posnetke, vezane na solopetje, je imel edino še gospod France Langus iz Bleda. Do Rateč pa potem ni nikogar več, ki bi imel kaj takega posnetega. Rad bi omenil še to, da sem v tridesetih letih pel izključno v slovenskem jeziku. Tudi na zgoščenki je zato vse odpeto v izbrani slovenščini, kar pomeni, da sem izjemno velik poudarek vedno dajal lepi dikciji. Pazil sem, da se je razumelo, kar sem pel. Z uporabo tujih jezikov se ne strinjam najbolj, ker menim, da je vse mogoče zapeti tudi v slovenščini. Mislim, da danes pevci kar malo izkoriščajo operne hiše. V ljubljanski operi se naučijo originala, da gredo potem lahko še kam drugam. No, o slovenskem jeziku smo že kakšno rekli. Na zgoščenki je sicer dvanajst skladb, s spremljavo Orkestra Opere SNG Ljubljana oziroma Simfoničnega orkestra RTV Ljubljana.

9. *Še kdaj zapojete? (P.S. Nekateri imamo v*

življenju srečo in čeprav boste prebrali, da gospoda Jaka Jeraša ne boste več slišali zapeti v živo v javnosti, smo mi doživeli ravno to. Odgovori na vprašanja, ki smo mu jih zastavili, so bili namreč pospremljeni z glasbenimi vložki v živo. Žal nam je samo, da tega, kar smo doživeli mi, ne morete doživeti tudi vi).

Ne, nikoli. V javnosti nikoli. Končal sem, kot sem že povedal, s Figarom leta 2006 v Kranju. In potem nisem pel nikoli več. Končal sem na vrhuncu z eno najtežjih vlog in to je bilo in bo to. Ne verjamem, da bo kdaj prišlo do priložnosti, zaradi katere bi se ta stvar spremenila. Zelo pa spremljam glasbeno dogajanje okoli sebe. To pa zelo rad.

10. *Za konec pa še tri anekdote. (P.S. Moram omeniti, da bi z anekdotami iz glasbenega življenja gospoda Jeraša sicer lahko napolnili kar celega Notka, ker jih je res ogromno. Tole je samo za okus. Radi pa bi gospoda Jeraša izzvali, da bi jih kdaj tudi zapisal. Mi smo se nekega pomladnega popoldneva iz srca nasmejali – nekateri imamo v življenju pač veliko sreče - in to bi privoščili tudi drugim.)*

= Dipl. ing. Miroslav Nikolić, zaposlen v Železarni Jesenice, je vedno prišel na vse naše glasbeno obarvane predstave v Gledališču Toneta Čufarja, ker je menil, da mora biti na tekočem s tistim, kar so ustvarili njegovi podrejeni oziroma da mora slišati svoje delavce. Sodelujoči na predstavah so bili glasbeno dejavni kot amaterji, zaposleni pa so bili večinoma v Železarni Jesenice. Vedno je govoril, da si predstave ogleda kot ljubitelj in potrošnik. Kar je pomenilo, da je karto vsakič kupil kot ljubitelj glasbene umetnosti, ker pa je karto kupil, je imel tudi pravico, da je pri vsaki predstavi povedal, kaj mu je bilo všeč in kaj ne. Tako se na predstavah, ki si jih grem ogledat, obnašam tudi sam. Pridem kot ljubitelj in na koncu tudi povem, kaj mi je bilo všeč in kaj ne.

= Pa še ena anekdota o tako imenovani moderni glasbi, ki je ne prenašam. Prav tako ne umetno narejene glasbe brez mehkobe, ki bi človeka potegnili, da bi zaplesal, se sprostil, lahko zavrtel s svojo plesno partnerko in da bi glasba pomenila valovanje čustev. Danes tudi govorijo, da je dobra vsaka glasba, ki vzbudi v človeku kakršnokoli čustvo. Četudi negativno. Namen naj bi bil s tem dosežen, s čimer se sam ne strinjam. Naredil sem tudi preizkus z moderno glasbo. Če temu lahko tako rečem. V prostoru, kjer je bila muca, sem zavrtel neko moderno glasbo. Muca je nekaj mijavkala in postala nemirna. Ko sem zavrtel neko lepo, klasično skladbo, je muca v trenutku zaspala. To pomeni, da se je ob klasični glasbi sprostila in je v njej vzbudila ugodna čustva. No, nekdo je nekoč dejal, da so dunajski filharmoniki organiziran šlamparaj. In kaj naj bi to pomenilo. Pomenilo naj bi, da v igranje glasbe v živo, pod vodstvom nekega dirigenta, vsakdo vnese svoja čustva, svoje mišljenje, svoje življenje, svojo interpretacijo. Pa smo spet pri tistem, da mora glasbenik veliko poslušati druge, se seveda življati

v tuje interpretacije, jih zaznavati in se jih naučiti sprejemati. Na klavirju pravilno oziroma dobro odigrati Smetano pomeni, da ujamemo osnovno melodijo, vse ostalo so le okraski. Če tega nismo sposobni dojeti, ne bomo nikoli odigrali Smetane tako, kot je treba in kot si je zamislil skladatelj sam. Zadeve imajo seveda ogromno ozadja, za njegovo spoznavanje in odkrivanje pa je potrebna velika, velika glasbena širina.

= Nekoč smo imeli neko produkcijo in doga-

janje ob tem kaže, koliko danes starši vlaga-
je v glasbeni razvoj otrok. Pa sem seveda, radoveden kot sem, vprašal enega izmed staršev, koliko jih je stala harfa, ki so jo kupili. Veliko, je bil odgovor. Lahko si predstavljate, da znesek ni bil majhen. Ampak to še ni vse, potem so kupili še čisto novega karavana, da so to harfo, ki je niso dobili za male denarce, lahko prevažali sem in tja. Od doma do glasbene šole in na nastope. To pa je stalo še dodatnih toliko in toliko tisoč

takratnih nemških mark. Kdo se potem lahko uči igranja na harfo? Samo bogati?

Iskrene čestitke ob vašem jubileju in čim več lepih trenutkov v življenju. Čez deset let, ob vašem devetdesetem rojstnem dnevu pa se, upamo, spet srečamo. In morda skupaj spet zapišemo katero izmed anekdot iz vašega glasbenega življenja, če jih prej ne boste sami. Pa najlepša hvala za prekrasno glasbeno popoldne, obarvano z vašim baritonom.

Nina Jamar, knjižničarka

SVET STARŠEV GLASBENE ŠOLE JESENICE

Svet staršev Glasbene šole Jesenice sestavljamo po en starš iz vsakega instrumentalnega oddelka in ravnateljica. Srečujemo se nekajkrat letno, in sicer na začetku, sredini in koncu šolskega leta, včasih pa, na željo staršev ali ob izrednih dogodkih, tudi vmes. Točke našega dnevnega reda so vedno povezane z delom na šoli, pogovorimo se o pomembnejših dokumentih, ravnateljica nas seznani z morebitnimi spremembami in s pomembnimi datumi, koncerti,

tekmovanji, ki so se ali se še bodo odvijali na šoli. Točka razno, kot zadnja, je vedno najboljširnejša, saj si izmenjamo mnenja, pripombe, izkušnje in predstavimo tudi kakšen koristen predlog. Ponavadi je tu naš pogovor najbolj pester in sproščen, a še vedno konstruktiven. Pohvaliti se moram, da je na vsakem sestanku čutiti zadovoljstvo z načinom dela vseh zaposlenih na glasbeni šoli in slišati pohvale na njihov račun. Sestava sveta staršev se vsako leto nekoliko

spremeni, bodisi zato, ker otroci starša, člana sveta šole, zaključijo s šolanjem, ali pa iz drugih razlogov. Na začetku vsakega šolskega leta tudi izvolimo predsednika sveta šole, zadnji dve šolski leti je ta vloga pripadla meni. V novem šolskem letu smo se že srečali, in sicer septembra, in se na prvi seji sveta seznanili z letnim delovnim načrtom Glasbene šole Jesenice.

Elvira Garibović, predsednica Sveta staršev Glasbene šole Jesenice

MAJHNI PRSTKI IGRAJO VELIKE NOTE

Pravzaprav najprej zaigrajo tiste največje: celinke in polovnike, ki se premikajo počasi kot velik moker oblak. Ampak dovolite, da gremo lepo po vrsti, od začetka, od dneva vpisa, ko ti prstki, polni upanja in sanjskih predstav o glasbi, skupaj z malim in prestrašenim lastnikom stopijo skozi vrata glasbene šole. Mamici, očku je tiho zašepetal – violino bi igral. Videl jo je na televiziji, tisti mali leseni zaboj, ki ga violinisti tiščijo nekam k srcu, po katerem potem blizu svojih zasanjanih oči drgnejo z lokom, super pripomočkom. Zdi se, da je zadeva obvladljiva, mali prstki to tudi preizkusijo doma z leseno kuhalnico, in končno nastopi dan, ki se zdi malo srhljiv: sprejemni preizkus.

Prstki zdaj vsi zviti in potni tiščijo v otroških žepkih, drugi cefrajo v ročicah listke, ki so jih dobili po pošti in z njimi izpričujejo, da so pravi kandidati. Nekateri prstke brž vtaknejo v usta in se spomnijo, kako fino je bilo, ko je človek lahko imel dudo... Tako hudo je? Kar poskusite: vstopite v prostor, poln violin, poln odraslih ljudi, ki so tako ali tako resna zadeva in čeprav se prijazno nasmihajo, bodo opravili preizkus glasbenih sposobnosti. Še starši so trdo pogoltnili, ko so to prebrali – kako potem ne bi vzelo sape tudi malemu junaku, ki je pravkar vstopil skozi težka dvojna vrata in zdaj že poslušal melodije, ki jih mora ponoviti, zapeti pesmico, iskati v svojih glasilkah tone, ki jih za marsikoga prvič narekuje veličasten klavir pred njim?

Potem ti mali prski tleskajo v ritmu in nazadnje polni upanja zapro za seboj vrata prostora, kjer so se morebiti le izkazali za pravega kandidata. Srečen kandidat, ki dobi povabilo k vpisu, potem vse poletje na tihem razmišlja, kako bo septembra prvič prijel v roke leseno violinico in podrgnil z lokom po strunah. Opazuje violiniste po televiziji in prvega septembra, ko odkoraka domov s pravim violinskim kovčkom, roza knjižico in urnikom obiskov v stavbi, ki bo pojedla ogromno njegovega prostega časa (tega takrat še ne ve), je najsrečnejši otrok na ulici.

Iz malega zraste veliko (učenci, ki so zaključili nižjo oziroma višjo stopnjo na Glasbeni šoli Jesenice v šolskem letu 2018/2019)

Nekaterim se sreča brž poruši – violina noče lepo stati na rami, žuli, grize in tišči. Grrrr... kakšna huda žival je ta violina. Tudi renči in škripa, kot bi hotela vso družino prestrašiti in pregnati. To ji tudi dokaj dobro uspeva, kajti mali prstki se utrudijo, njihovi lastniki ugotovijo, da ni hec, da niso sanje, izvabiti iz čudežne zabojčka lepo zvenceče note, hitre note... Zaradi varnosti jo kakšen teden tudi zaprejo v škatlo, naj se renčeča živalca malo umiri na samem!

In potem ta presneti učitelj: natančen je, stalno nekaj zahteva od malih nerodnih prstkov in zapoveduje igranje lestvic in dolgočasnih vaj. In to kar naprej!

A mali prstki vztrajajo. Vse hitreje plešejo po ubiralki in šofirajo lok od žabice proti špici. Kaj kmalu pridejo na vrsto hitre in majhne osminke, šestnajstinke, ki so bolj zabavne in prebivajo v lepih melodijah, skoraj že pesmicah.

Starši si oddahnejo, pokimajo, sosedi omenijo, da se je lepo slišalo in spet odprejo okna, ko mali prstki vadijo. Vadijo za prvi nastop, prvi krst na odru. Koliko jih je, teh malih prstkov! Prvošolci so opravili svoj prvi dir po ubiralki, po zaklopkah svetlečih pihal in trobil, po črno-

belih tipkah ali bobneči opni in vsem otrokom na obrazu piše, da so prestali prvo odrsko preizkušnjo, ki jim z aplavzom da svežega zaleta.

Potem se nadaljuje hitro kot brzovlak: vse več not, višajev, nastopov... Obračamo strani, kljukamo vaje, polagamo izpite, zbiramo koncertne liste, na katerih igramo menuete, duete, koncerte.

Na odru ni samo zabavno. Na odru te je strah, sprašuješ se, ali boš pravilno zaigral vse note, prav zadnji hip se spomniš, da ne veš točno, kje začeti: na e ali a struni, zlomka, v tretji legi z lokom navzgor ali navzdol? Ja, potem na srečo pride trenutek, ki se mu je najbolj modro kar prepustiti in se mu reče glasbeni nastop. Poslušalci poslušajo, pozorno opazujejo, ker si tudi lep: skrbno počesan, s svetlečimi čevlji ponosno stopiš pred zbrane odrasle in zaigraš melodijo, s katero se čudežno razreši kup vprašanj, ki so ti še maloprej divjala po glavi. To je nova moč, novo veselje nastopajočega, ki uspe na odru prikazati nove veščine, zavibrirati dolgo in počasno noto, da se še starši čudijo, kdaj so se mali prstki tega priučili. Zrasli so že, veliko ur so žrtvovali, se dvigovali in spuščali,

telovadili levo in desno nad struno. Stokrat, tisočkrat so ponovili vsak gib in zato zdaj znajo: berejo hitre in počasne, visoke in nizke note in znajo skupaj s pianistom muzicirati. Čas je, da se potopijo v morje malih prstkov: v godalni orkester.

Neverjetno fino je, ko slišiš, da tudi sosed zraven tebe fuša, vleče lok narobe, se izgubi iz notnega črtovja ter previdno pogleda dirigenta, ali se v njegovem kapitanskem pogledu slučajno skriva kakšna brodolomna rešitev iz viharnega morja razmetanih not. Vsa družina godal zazveni v skupnem zvočnem viharju, ki je septembra še zastrašujoč, a ga potem dirigent ukroti do te mere, da mali prstki uživajo, se guncajo sem in tja kot na barki in nastopajo s še večjim užitkom. Skoraj čez noč mali prstki zrastejo še za kakšnega pol tona in ugotovijo, da razumejo vedno več skrivnosti iz ogromnega, nepregle-

dnega glasbenega oceana. Sedaj v veliko rumeno stavbo, iz katere nenehno trobi, preludira, škripa in poje, vstopajo kot stari znanci. Učitelji jih kakšen dan, ko se vaje kar nočejo končati, vidijo skoraj več kot starši. Včasih je hudo in mali prstki ne zmorejo biti pridni. Sanjajo, kako bi violino na skrivaj zakurili, za vekomaj zaprli v škatlo in dvakrat zaklenili, nesli nazaj v glasbeno... Če imajo ti mali prstki okrog sebe vsaj kakšno toplo in veliko dlan učitelja in starša, ki se takrat razpre, poboža in razume, gredo naprej.

Tam jih čaka še en velik orkester – simfonični. Takrat šele njihovi leseni instrumenti dobijo pravo veljavo. Prstki so zdaj zrasli, nekaterim deklicam so se nohti na njih obarvali po zadnji modi. Med njimi so razlike. Nekateri so tako hitri, da jih občudujemo in poslušamo odprtih ust, odločili so se, da bo glasba njihov poklic in

je to šele njihov začetek. Drugi zaključujejo po šestih letih in igranjem pri jeseniških simfonikih. Prav vsi pa znajo uglasti svoj inštrument, pogumno stopiti z njim na oder in prek črnih kompliciranih čačk na papirju poslušalcem v uho prenesti lepe melodije, kot jih zna s papirja razbrati samo človek, ki je žrtvoval številne proste ure za vadenje.

Tako, prstki so se podaljšali v prste. Ogromne nerodne celinke so se raztreščile na drobne in hitre note, ki zdaj pustolovsko letijo po akustični dvorani in se zaletavajo v srca poslušalcev.

V vsako srce se usedejo in čeprav v resnici izzvenijo, pustijo sled. Sled prstov, ki so se navadili rasti ob delu ter odrekanju in v zahvalo prenesli v svet pesem, ki je dragocena sopotnica v življenju.

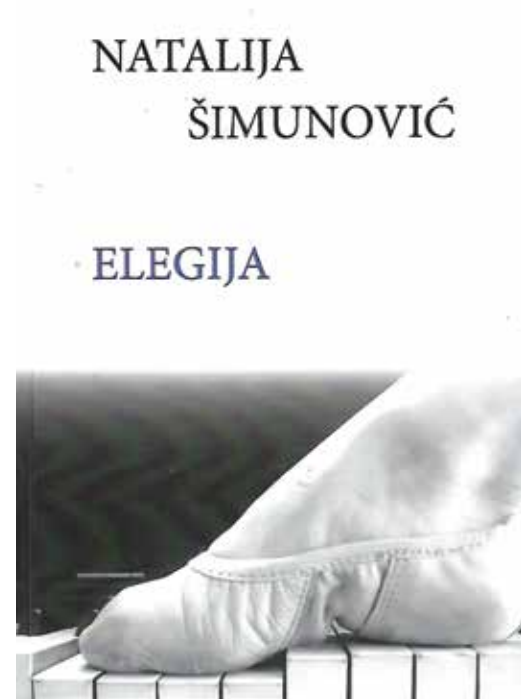
Natalija Šimunović, učiteljica violine in viole

ELEGIJA ALI ŽALOSTNA ZGODBA O NEKI DRUŽINI

Elegija ali žalostinka v današnjem pomenu predstavlja pesem otožne, žalostne vsebine. V žalostinkah pesnik izraža žalost zaradi nečesa, kar je za vedno izgubil. Opeva lahko izgubljeno mladost, srečna otroška leta, izgubljeno ljubezen. Elegija pa je naslov tudi novemu romanu Natalije Šimunović, ki jo na Glasbeni šoli Jesenice poznamo kot glasbeno pedagoginjo in dirigentko Simfoničnega orkestra Jesenice. Njeno kratkoprozno zbirko *Sotto voce* ter mladinski roman *Ajda*, vila z obzidja smo predstavili že v prejšnji številki *Notka*. Novi roman pa govori o družini Rajher. Ob smrti očeta Egona, skladatelja, se začnejo počasi odkrivati družinske skrivnosti. Skladatelj Egon je bil poročen z balerino Ljubo Kvaternik, s katero sta imela tri otroke: Sabino, Osvalda in Angeliko. No, res sta vzgajala tri otroke, a v njun zakon so bili vpleteni še drugi ljudje. Kateri? Preberite v knjigi. Medtem ko sta Sabina in Osvald, zdravnica in pravnik, odgovorni in zelo zadržani osebi, je njuna sestra Angelika popolno nasprotje. Je precej mlajša od njiju, pa tudi popolnoma nepredvidljiva in nevodljiva. Egon je bil domači umetnik, Angelika je uspela v tujini, Egon nima absolutnega posluha, Angelika ga ima, Egon je bil klasični glasbenik, Angelika se je ukvarjala z elektronsko glasbo. Egon je bil izobražen, Angelika ni dokončala šole, Egon je imel nekaj oboževalcev v klasičnih koncertnih dvoranah, Angelika je imela milijone in milijone všečkov in ogle-

dov na spletu. Kaj je pomembnejše? Genialnost ali delo, število všečkov na internetu ali koncert klasične glasbe za peščico poslušalcev? Lahko to sploh primerjamo? Sicer pa bosta ne glede na družinske pretrse in nesoglasja tradicijo očitno vseeno nadaljevala dva pripadnika najmlajšega rodu. Angelikin sin Mojmir kot pianist in skladatelj ter Osvaldova hči Veronika kot baletka. Da, tudi Mojmir kot avtist in tehnično popoln pianist, ki igra brez duše ter Veronika, popolna balerina z izjemnim občutkom za ples, sta si med seboj zelo različna. Tako kot Egon in Angelika. Zakaj primerjamo le Egona in Angeliko in ne tudi Egona z drugima dvema otrokoma? Preberite knjigo. In da, knjižničarji radi zapišemo kaj o knjigah, ki jih preberemo ali o krajih in ljudeh, ki nas obkrožajo. Tudi zgodbo o družini Rajher izpod peresa Natalije Šimunović lahko spremljamo skozi oči knjižničarke, Osvaldove žene Benedikte. To je vabilo k branju knjige, ki vas nikakor ne bo pustila ravnodušne. Preseneča predvsem, kako neverjetno poglobljena je psihološka oznaka oseb. Izpostaviti velja predvsem Mojmirja, ki je avtist. Za avtiste je značilno, da že kmalu intenzivno razvijajo posebne interese in pri Mojmirju je to predstavljala glasba.

Glasbi velik del svojega življenja posveča tudi Natalija Šimunović. Roman si seveda lahko izposodite tako v knjižnici Glasbene šole Jesenice kot tudi Občinski knjižnici Jesenice. Va-

Knjiga Natalije Šimunović z naslovom Elegija

bljeni k branju pretresljive in žalostne zgodbe neke družine. A življenje se vendarle vrti naprej in mi z njim. Nataliji Šimunović pa iskreno čestitamo ob izidu njene že tretje knjige. Upamo, da bomo kmalu lahko prebrali še kakšno.

Nina Jamar, knjižničarka

DAR DR. BREDE OBLAK

V Glasbeni šoli Jesenice smo od dr. Brede Oblak v dar prejeli nekaj izvodov publikacij, ki bodo obogatile našo knjižnico. Namenjene so predvsem poučevanju klavirja in nauka o glasbi. Dr. Breda Oblak je častna občanka mesta Jesenic. Bila je prva doktorica glasbeno pedagoške znanosti v Jugoslaviji. Zaposlena je bila kot redna profesorica didaktike na Akademiji za glasbo v Ljubljani. Je prejemnica številnih priznanj, med drugim tudi naziva zaslužni profesor Univerze v Ljubljani ter nagrade Frana Gerbiča. Čeprav živi v Ljubljani, je po srečanju

vedno Jeseničanka, ki budno spremlja delo naše šole. Za njen prispevek se ji iz srca zahvaljujemo.

Dr. Breda Oblak nam je v dar poklonila naslednje publikacije:

- Dekleva, Igor: Ljubljanske razglednice,
- Prem Kolar, Mateja: Moja harmonika 1,
- Pucihar, Jaka: Moj prijatelj klavir 3,
- Pucihar, Jaka: Moj prijatelj klavir 2,
- Pucihar, Jaka: Moj prijatelj klavir 1,
- Pucihar, Jaka: Moj prijatelj klavir 1a,
- Pucihar, Jaka: Moj prijatelj klavir 1b,

- Razboršek, Marko: Zatrobi,
- Repše, Vildana: Glasbena začetnica,
- Repše, Vildana: Glasbena začetnica 1,
- Repše, Vildana: Glasbena začetnica 2,
- Štuhec, Igor: Drobne klavirske skladbe,
- Ulokina, Olga: Nauk o glasbi 1,
- Ulokina, Olga: Nauk o glasbi 2,
- Ulokina, Olga: Nauk o glasbi 3,
- Ulokina, Olga: Nauk o glasbi 4.

Nina Jamar, knjižničarka

Dr. Breda Oblak v pogovoru z Branko Smole na občinski proslavi leta 2015, ko je postala častna občanka

Recital Eme Kermc

Fotogalerijo Fotokluba Jesenice je napolnil zven saksofonov

NOTKO je časopis, ki objavlja prispevke o življenju in delu Glasbene šole Jesenice.

UDK: 070.48:37

ISSN: 2232-2744

Letnik 10, številka 10, november 2019

Izdajanje: 1 številka v šolskem letu

Izdala in založila: Glasbena šola Jesenice

Za njo: Martina Valant

Naslov uredništva:

Glasbena šola Jesenice

Cesta Franceta Prešerna 48

4270 Jesenice

Telefon: 04 586 60 30

Elektronska pošta:

glasbena.sola.jesenice@siol.net

Glavna urednica: Nina Jamar

Uredniški odbor: Martina Valant, Klavdija Jarc Bezljaj

Lektorica: Petra Piber

Foto: arhiv Glasbene šole Jesenice

Znak Notko: Ignac Kofol, akademski slikar

Oblikovanje in tisk: Antus Jesenice

Naklada: 600 izvodov

Jesenice, november 2019

V fotogaleriji Fotokluba Jesenice se je razlegal zvok harmonike

Nastop pevcev ob slovenskem kulturnem prazniku

Recital Tine Bučar in Eve Kramar

V fotogaleriji Fotokluba Jesenice sta zazveneli violini

Godalni orkester Glasbene šole Jesenice

Harmonikarski orkester Glasbene šole Jesenice

Pihalni orkester Glasbene šole Jesenice

V fotogaleriji Fotokluba Jesenice je bilo slišati klarinete